

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/66/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1100899409
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1100899409.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobkyň (ako právnych nástupkyň po pôvodnom žalobcovi Mgr. L.): 1. V. U. R. N. W. M. D. X. Á. , O. Y. XX.XX.XXXX, Z. V. V., F. K. Č.. XXXX/X R. X. P. O. O. R. X. R. E. F. M. Á. , O. Y. XX.XX.XXXX, Z. V. V., P. Č.. XXXX/XX, proti žalovaným: X. E. T. R. G. G. É. W. , O. Y. XX.X.XXXX, Z. V. V., V. Č.. XX, X. T. T. R. G. G. É. W. , O. Y. XX.X.XXXX, Z. V. F., O. Y. Č.. XXXX/XX, X. C. T. R. G. G. É. W. , O. Y. X.X.XXXX, Z. V. Š., X. Č.. XX, všetci zastúpení advokátom: JUDr. Jozef Matkovčík, Bratislava, Vazovova 9/A, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie pôvodného žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava I) zo dňa 7. marca 2022, č. k. 7 C 133/2000-2155, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd v konaní pokračuje s právnymi nástupkyňami žalobcu: X. V. U., O. Y.R. XX.XX.XXXX, Z. V. V., F. K. XXXX/X R. X. P. O. O., O. Y. XX.XX.XXXX, Z. V. V., P. XXXX/XX.

II. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava I) zo dňa 7. marca 2022, č. k. 7C/133/2000-2155,

- vo výrokoch I. a IV. potvrdzuje,

- vo výrokoch V. až VII. mení tak, že žalovaným v 1. až 3. rade priznáva spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %,

- vo výroku X. zrušuje.

III. Žalovaným v I. až III. rade priznáva spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 7.3.2022, č. k. 7 C 133/2000-2155, rozhodol tak, že žalobu voči žalovaným v 1. až 3. rade zamietol (výrok I.); konanie voči žalovanému v IV. a V. rade zastavil (výroky II. a III.); zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.9.2000, č. k. 7 C 133/2000-19 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.2.2001, č. k. 18 Co 362/00-40 a žalobcu zaviazal povinnosťou zaplatiť žalovaným v I. až V. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výroky V. až IX.). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 137 písm. c/, § 470, § 145, § 146, § 335 ods. 1 a § 471 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), § 132 ods. 1, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 70 ods. 1 a § 7 písm. c/ zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“). Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 31.8.2000, ktorou sa pôvodný žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Bratislava - F. U., zapísané na LV č. XXXX, parc. č. XXXX/X, záhrady o výmere 2296 m² a parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1628 m², v podiele XX/XX (ďalej

len „sporné pozemky“ alebo „predmetné nehnuteľnosti“). Tvrdil, že podľa uznesenia o dedičstve sp. zn. D 616/96, D not 132/96 vyhotoveného notárkou JUDr. Y. X. dňa 3.2.1999, tieto nehnuteľnosti nadobudol po poručiťovi, svojom otcovi X. U.. Okresný úrad Bratislava I, katastrálny odbor, listom zo dňa 7.4.1999 oznámil žalobcovi, že záznam do katastra nehnuteľností nebolo možné vykonať, pretože predmetom dedičstva boli i časti nehnuteľností, ktoré sú vo vlastníctve žalovaných uvedených na listoch vlastníctva č. XXXX a č. XXXX. Súčasne katastrálny odbor uviedol, že podľa § 37 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) nevykoná nový záznam, pokiaľ nebude právoplatné rozhodnutie súdu o určení vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam.

1.2. Súd prvej inštancie z obsahu skutkových tvrdení uvedených v žalobe zistil, že žalobca vlastníctvo predmetných nehnuteľností odvíjal od W. U., rod. U., ktorá nehnuteľnosti mala predať jeho otcovi Ing. X. U. kúpno predajnou zmluvou zo dňa 20.2.1945, ktoré nehnuteľnosti neskôr nadobudol on v konaní o novoobjavenom majetku poručiťela Ing. X. U. vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. D 616/1996, D not 132/1996. Predmetné nehnuteľnosti boli označené ako parcela č. XXXX - roľa vo výmere 3853 m², parcela č. XXXX - dom IX č. 351 s dvorom vo výmere 283 m², parcela č. XXXX - záhrada vo výmere 8786 m² a boli vedené v pozemnoknižnej vložke (ďalej len „PKV“) č. XXXXX (predtým č. XXXX) pre katastrálne územie Bratislava, pričom boli v podielovom spoluvlastníctve U. T. v podiele 9/20 (od roku 1933 titulom kúpy) a vdovy W. F., rod. S. v podiele 10/20 (od roku 1935 titulom dedenia), Dr. E. B. v podiele 1/40 a jeho manželky X. B. v podiele 1/40 (obaja od roku 1939 titulom kúpy). Na podiel 19/20 U. T. a vdovy W. F. podľa § 150 nariadenia č. 198/1941 Sl. zák., vyhlášky Štátneho pozemkového úradu č. 231/1942 Ú. v. bolo vložené vlastnícke právo v prospech Slovenského štátu (Štátneho pozemkového úradu) a ktoré následne na základe kúpno predajnej zmluvy zo dňa 22.4.1944 nadobudla W. U., rod. U. tak, že v roku 1943 Štátny pozemkový úrad v Bratislave prevzal bývalé židovské poľnohospodárske nehnuteľnosti v katastrálnom území V., zapísané vo vložke č. XXXX, ako parcely č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, do držby Slovenského štátu podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 2 zákona č. 108/1942 Sl. zák. a odovzdal ich do držby a úžitku nového nadobúdateľa: „kupiteľ“ W. U., rodená U. a „árendátor“ E. I. a manželka. Na návrh Slovenského štátu, zastúpeného Štátnym pozemkovým úradom v Bratislave, Okresný súd Bratislava v roku 1944 tieto prevody povolil v pozemkovej knihe katastrálneho územia Bratislava. Žalobca ďalej tvrdil, že v prípade jeho otca sa neuskutočnilo žiadne konanie podľa zákona č. 128/1946 Zb., v ktorom by príslušný orgán (príslušný okresný súd) vyhlásil za neplatný prechod majetku osôb na jeho otca a ani žiadny právny predpis, či súd, ho nepozbavil práva vlastníť a užívať predmetné nehnuteľnosti. Jeho otec bol od roku 1945 v pozemkovej knihe zapísaný ako ideálny spoluvlastník pozemkov v podiele, ktorý nadobudol od W. U.. Zhrnul, že na základe kúpno predajnej zmluvy zo dňa 20.2.1945 nadobudol podielové spoluvlastníctvo daných nehnuteľností v podiele 19/40 Dr. X. P. a v rovnakom podiele X. U. mladší. Reštitučný návrh Z. T. a vdovy R. F. bol uplatnený v roku 1947 a 1948, avšak v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 128/1946 Zb. (17.6.1946) až do smrti jeho otca žiadny štátny orgán nevydal žiadne rozhodnutie, ktorým by obmedzil jeho vlastnícke právo, pričom jeho otec pozemky aj v skutočnosti dobromyseľne užíval ako vlastník, čo so zreteľom na ustanovenie § 116 ods. 1, § 566 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 141/1950 Zb. v znení účinnom do 31.3.1964) vytváralo skutkový podklad na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti „vydržaním“ k 1.1.1961. Príslušný štátny orgán v roku 1980 nepochyboval o vlastníckom práve jeho otca, neuplatňoval vlastnícke právo štátu nadobudnuté „konfiškáciou“, ani „vydržaním“, konal s ním ako s vlastníkom a ani v názkoch nenamietal, že vlastníctvo vyvlastňovaných pozemkov už pred rokom 1978 nadobudol štát. Príslušný štátny orgán v roku 1980, 1989 obmedzil vyvlastnením iba veľkosť (rozsah) majetku, ktorého spoluvlastníkom bol otec žalobcu. Vlastnícke právo k pozemkom označeným ako parcela č. XXXX/X - záhrady vo výmere 2296 m², parcela č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvorcia vo výmere 1628 m², vedeným v LV č. XXXX, pre katastrálne územie F. U., v podiele 19/40, nadobudol po dohode so spoludedičmi dedením po jeho otcovi. Tvrdil tiež, že sporné pozemky jeho otec držal a tak ich nadobudol vydržaním od r. 1946 do r. 1978, čo je zrejmé aj z toho, že žalovaný v V. rade s ním konal, keď vyhotovoval geometrický plán, kde jeho otca považoval za vlastníka a štát vyvlastňoval časť z týchto nehnuteľností.

1.3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24.5.2017, č. k. 7 C 133/2000-913, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.6.2017, pripustil vstup pôvodného žalobcu v 2. rade - spoločnosti LBG byty, s.r.o., IČO: 35 768 436, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, do konania. Uznesením zo dňa 7.3.2022, č. k. 7 C 133/2000-2147, vylúčil žalobu v časti týkajúcej sa pôvodného žalobcu v 2. rade voči žalovaným na samostatné konanie s odôvodnením, že pôvodný žalobca v 2. rade podaním zo dňa 15.6.2017 oznámil, že voči žalovaným sa domáha určenia, že vlastníkom nehnuteľnosti, v podiele 19/40 k celku, aktuálne evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX, pre okres: V. I, obec: Bratislava - m. č. F. U., kat. územie F.

U. (ďalej aj len ako LV č. XXXX), a to: pozemok - parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/X, aktuálne vo výmere 2296 m², druh pozemku: záhrady, pozemok - parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/X, aktuálne vo výmere 1628 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, je žalobca v 1. rade. Napriek dĺžke trvania sporu a štádiu konania dospel k záveru, že je potrebné podľa § 166 ods. 2 C.s.p. vylúčiť žalobu žalobcu v 2. rade voči žalovaným na samostatné konanie, pričom vo vylúčenom konaní bude následne pokračovať v konaní a dokazovaní v závislosti od žalobných tvrdení, od ktorých odvodzuje svoj nárok žalobca v 2. rade voči žalovaným v kontexte jeho návrhov na doplnenie dokazovania. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.4.2022.

1.4. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že rodina žalobcu pochádza z B.. Prastarým otcom žalobcu je L. U., ktorý sa oženil s R. U.. Mali najmenej tieto dve deti: X. U., narodený dňa XX.X.XXXX v B. a U. U., narodený dňa X.XX.XXXX v B.. 107. Prvé z menovaných detí zomrelo ešte v detskom veku dňa X.XX.XXXX. Žalobca a pôvodný žalobca v 2. rade (ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie - pozri bod 1.2. tohto odôvodnenia) poukazovali na to, že práve tento X. U. bol ten, ktorý bol „starší“, čo by odôvodňovalo, že otca žalobcu v rodine označovali ako „mladší“. Toto tvrdenie treba vylúčiť ako nepreukázané, pretože ako je zrejmé, brat starého otca žalobcu X. zomrel ako dieťa a možno preto úplne vylúčiť, aby bol žalobcov otec X. v roku 1945 stále (ak vôbec niekedy bol) označovaný ako „mladší“ vo vzťahu k strýkovi otca žalobcu (X., narodený dňa XX.X.XXXX), ak ten zomrel pred viac ako 50 rokmi. Mladšie z detí - U. U., sa dňa XX.X.XXXX oženil s R. X., ktorá zomrela dňa XX.X.XXXX. Ide o starých rodičov žalobcu. Rodičmi žalobcu sú otec Ing. X. U., narodený dňa X.XX.XXXX v B. a matka U. U., rodená E., narodená dňa XX.XX.XXXX v K.. Sobáš uzatvorili dňa XX.X.XXXX v Bratislave. V čase sobáša býval otec v P.. Prvoinštančný súd schematicky rodinné prepojenia v rodine žalobcu znázornil nasledovne:

L. U. (ženatý s: R. U.)

-

+ X. U. (* XX.X.XXXX v B., † XX.XX.XXXX v B.)

L U. U. (* XX.XX.XXXX v B., † XX.X.XXXX; sobáš dňa XX.X.XXXX

- v K. s: R. X.)

-

L X. U. (* X.XX.XXXX v B., † XX.XX.XXXX v V.;

- sobáš dňa XX.X.XXXX s: U. E.,

- nar. XX.XX.XXXX v K.)

-

+ R. U. (* X.X.XXXX v P., vydatá: M.)

+ X. U. (* XX.X.XXXX v Z.) - žalobca

L U. U. (* XX.XX.XXXX v P., vydatá: P.).

Z dokazovania je teda zrejmé, že v rodine žalobcu sa medzi živými nenachádzal žiaden X., koho by rodina mohla označovať prívlastkom „mladší“. Ak by danú kúpno predajnú zmluvu dňa 20.2.1945 podpísal žalobcov otec, nebol žiaden dôvod, aby sa označoval prívlastkom „mladší“. Žalobca sa narodil v Trenčíne, sestra žalobcu R. sa narodila v P., pričom v čase sobáša žil otec žalobcu v P., teraz miestna časť G. U.. Mladšia sestra žalobcu U. sa narodila v P.. Do V. sa presťahovali v 50. rokoch. Matka žalobcu v čase sobáša žila v K.. Hoci bol sobáš rodičov žalobcu uzatvorený v Bratislave v r. XXXX, nijako z neho nevyplýva, že by snúbenci bývali v Bratislave a už vôbec nie je preukázané, že by bývali alebo sa niekedy v tom období zdržiavali na adrese K. XX, Bratislava. Prvýkrát je trvalá prítomnosť rodiny žalobcu v Bratislave preukázaná nielen z výpovede sestry žalobcu U. P., ale aj sčítacími hárkami, avšak až z r. 1961 a 1970, na adrese M. X/b, Bratislava, na ktorej je dokladovaný aj posledný trvalý pobyt otca žalobcu. Síce to nevyklučuje, že by otec žalobcu nemohol pricestovať do Bratislavy a podpísať predmetnú zmluvu dňa 20.2.1945, ale takéto tvrdenie a verzia deja nezodpovedá vykonaným dôkazom. Naopak, je preukázané, že v roku 1936 žil v P., kde sa narodila aj jeho prvá dcéra R., vyd. M.. Neskôr (r. 1947) žili v Z. v dome na ulici Nám. Sv. R. v Z. č. XX, popisné číslo XX. V roku 1946 v Z. sa narodil žalobca a napokon v P. sa narodila jeho mladšia sestra U. (r. XXXX). Podľa názoru súdu prvej inštancie nedáva žiadnu logiku, že by otec žalobcu otec prišiel do Bratislavy, v roku 1945 tu kúpil od W. U., rod. U. sporné pozemky od domácich zradcov a kolaborantov, chystajúcich sa na útek a s rodinou by ďalej žili niekoľko rokov až na opačnom konci krajiny. Inými slovami, nebolo preukázané, že by otec žalobcu v čase údajného uzatvorenia kúpno predajnej zmluvy dňa 20.2.1945 žil v Bratislave na K. ul. č. XX. Bolo tiež v rozpore s vtedy platnou právnou úpravou (§ 81 písm. a/ nariadenia č. 222/1855 ríš. zák. Pozemnoknižný poriadok; napr. Singer J. a kol.: Slovenská príručná zbierka justičných zákonov platných

na Slovensku a Podkarpatskej Rusi. Bratislava, 1933, s. 80), ak by v záujme správneho knihového zápisu a v záujme odstránenia pochybnosti otca žalobcu (Ing. X. U.) neodlíšili nadobúdateľa od inej, v rodine rovnako sa volajúcej osoby švagra W. U., X. U. (ktorý v skutočnosti zmluvu podpísal). Hoci sa teda vtedy osoby v zmluvách a knihových zápisoch neidentifikovali dátumom narodenia, na odstránenie pochybností sa na odlišenie dopĺňalo napr. povolanie, či titul (otec žalobcu bol vysokoškolsky vzdelaný) alebo miesto pôvodu (ak bol z inej obce, mesta), pričom v tomto prípade tomu tak nebolo, hoci by na to zjavne bol dôvod, ak by skutočne uzatváral zmluvu otec žalobcu. Konajúci súd pritom podotkol, že nie je jeho úlohou tieto verzie dotvárať, ale preukázať tvrdené skutočnosti je úlohou žalobcu. Existujúce dôkazy jednoducho nijako neumožňujú vytvoriť mozaiku, že by predmetnú zmluvu uzatvoril práve otec žalobcu. Podľa súdu to priamo vylučujú ďalšie zabezpečené dôkazy.

1.5. Súd prvej inštancie tiež zistil, že dňa XX.X.XXXX sa v V. F. U. narodil X. U. rodičom L. U. (otec) a U. N. (matka). Z poznámky v tomto rodnom liste vyplýva, že počas života bol ženatý trikrát: prvý sobáš uzatvoril s B. P. v V. Sv. U. dňa XX.X.XXXX, druhý sobáš dňa XX.XX.XXXX v V. U. s U. L. a tretí sobáš dňa X.X.XXXX v F. s B. X.. Z prvého manželstva sa narodili v V. F. U. štyri deti: R., narodený dňa X.X.XXXX, X., narodený dňa X.X.XXXX, P., narodená dňa XX.X.XXXX a W., narodený dňa XX.X.XXXX. Vzhľadom na dátumy ich narodenia je zrejme, že sa narodili zo sobáša s prvou manželkou X. U. s B. P.. Zo sčítacieho hárku z r. 1930 pre V. F. U. pre dom č. XXX, bolo preukázané, že v r. 1930 X. U. býval v V. F. U. s druhou manželkou U. a synom W., narodený dňa XX.X.XXXX a svokrou. Dňa 9.2.1936 uzatvoril v Skalici v poradí tretie manželstvo s B. X., narodená dňa XX.X.XXXX. Zo sčítacieho hárku z r. 1940 bolo preukázané, že menovaný býval už v Bratislave na K. ul. XX, dom č. XXX. Uvedené dal súd prvej inštancie do súvisu s tým, že 8.2.1940 žiadal o svedectvo o štátnom občianstve, čo pravdepodobne súviselo s jeho následným pôsobením vo verejnej správe. V uvedenom bytovom dome na K. v Bratislave býval X. U., mestský zamestnanec (neskôr zamestnanec Národného výboru) až do svojej smrti vo veku 61 rokov. Najstarší z jeho detí - syn R., narodený dňa X.X.XXXX sa oženil s W. U., narodená dňa XX.X.XXXX. Mali tri deti, všetky narodené v Bratislave: U. X., narodená dňa XX.X.XXXX, R. L., narodený dňa XX.X.XXXX a M. B., narodená dňa XX.XX.XXXX. Druhé dieťa - syn R. L. (označený ako Dr. med. G. J. U.), narodený dňa XX.X.XXXX, bytom U. F. XX/XX, V., F., plne korešponduje s menom a údajmi navrhovateľa, ktorý sa neúspešne pokúšal v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 3 Nt 19/2014 o vyslovenie účasti na súdnej rehabilitácii R. U., narodený dňa X.X.XXXX, ktorý pôsobil ako veliteľ Hlinkovej mládeže a ako poslanec Snemu a jeho manželka B. U., rodená U., pôsobila v Hlinkovej mládeži ako vodkyňa kurzov Vodcovskej lesnej školy pre výchovu vodkýň skautiek, spravodajkyňa Náčelníctva SKS, vodkyňa výchovného oddelenia víl zboru ženskej mládeže HM-D na HVHM. Na všetkých právnych úkonoch a ňou podpísaných dokumentoch sa uvádzala ako adresa jej bydliska Bratislava, T. X/a (terajšia G. ulica), kde bývala spolu s manželom R. a kde žili až do 1.4.1945, kedy obaja opustili územie štátu a evakovali sa do Rakúska. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplynulo, že mladší synovia X. (povoláním učiteľ v F. L.) a W. (povoláním mäsiar) žiadne deti nemali. Dcéra P. sa vo výňatku z evidencie svedectiev o štátnom občianstve neuvádza zrejme z dôvodu, že v tom období už pravdepodobne žila v Českej republike, resp. v Protektoráte Čechy a Morava, pretože dňa X.X.XXXX sa jej narodil syn X. V. a dňa X.X.XXXX dcéra B.. Z uvedeného prvoinštančný súd vyvodil, že X. U., narodený dňa XX.X.XXXX mal syna X., narodený dňa X.X.XXXX a zrejme syn bol označovaný ako „mladší“, resp. „ml.“, čo je podporené aj familiárnou formou, ktorou bol označovaný a ako sa podpisoval - „X. U.“. To je preukázané aj z pozemnoknižnej žiadosti, ktorá bola doručená Okresnému súdu v Bratislave dňa 10.3.1945, kde na prvej strane je čitateľný podpis navrhovateľa úkonu: „X. U.“ s údajom, že návrh podáva X. U., obyvateľ Bratislavy, K. XX (čiže z adresy, kde žil jeho otec), a na druhej strane, nad dátumom XX.X.XXXX je uvedené „X. U. ml. v Bratislave, K. XX“, ktorý ma byť teda nadobúdateľom. Zhrnul, že X. U., narodený dňa X.X.XXXX, bol označovaný ako „mladší“ práve preto, že až do 7.10.1945 žil jeho otec X. U., narodený dňa XX.X.XXXX; R. U. a jeho manželka W. U., rod. U. (švagriná X. U. ml.) žili na adrese Bratislava, T. X/a a X. U., st. žil od r. 1940 až do svojej smrti v roku XXXX na adrese K. XX, Bratislava, kde žila aj jeho vdova B. U., rod. X., najmenej do roku 1951; X. U. ml. pôsobil v rokoch 1938-1940 ako učiteľ s bydliskom na adrese K. XX, Bratislava a v roku 1945 rodina emigrovala do cudziny. Schematicky príbuzenské prepojenia tejto rodiny, zjavne odlišnej od rodiny žalobcu, znázornil takto:

L. U. (ženatý s: U. N.)

-

L X. U. (* XX.X.XXXX v V. Sv. U., † X.XX.XXXX

- v V.; 1. sobáš dňa XX.X.XXXX v V. Sv.

- U. s: B. P., 2. sobáš dňa XX.XX.XXXX

- v V. U. s: U. L., 3. sobáš dňa
- X.X.XXXX v F. s: B. X.)
-
+ R. U. (* X.X.XXXX v V. Sv. U., † XX.X.XXXX
-- v E.; sobáš s: W. U., nar. dňa XX.X.XXXX
-- v M.)
--
+ U. X. U. (* XX.X.XXXX v V.)
+ R. (G.) L. U. (* XX.X.XXXX v V.)
- L M. B. U. (* XX.XX.XXXX v V.)
-
+ X. U. ml. (* X.X.XXXX v V. Sv. U., † XX.X.XXXX
- v N., R.)
-
+ P. U. (* XX.X.XXXX v V. Sv. U., † XX.X.XXXX
-- v P.; vydatá: V.) -
+ X. V. (* X.X.XXXX)
- L B. V. (* X.X.XXXX; vydatá: M.)
-
L W. U. (* XX.X.XXXX v V. Sv. U., † X.X.XXXX).

Súd prvej inštancie uzavrel, že neexistuje žiadna listina, ani iný dôkaz, v ktorom by bola akokoľvek spojitelná adresa K. XX, Bratislava s Ing. X. U., narodený dňa X.XX.XXXX v B.. Zo strany žalobcu išlo len o špekuláciu, že sa mohol jeho otec vtedy vyskytovať v Bratislave u osôb s totožným priezviskom, avšak bez príbuzenských väzieb, t. j. osoby pochádzajúce z V. U. majú so žalobcom a jeho otcom spoločné len priezvisko. Nie sú príbuznými a pochádzajú z iných obcí. Zároveň nebolo preukázané ani to, že by sa vôbec poznali, čo je zrejmé aj z uvedených schém, ktoré sa nijako vzájomne neprekrývajú. Napokon, ani sám žalobca vo výsluchu nevedel uviesť, kto je W. U., rodená U., o ktorej uviedol, že je z inej vetvy. Podľa súdu prvej inštancie toto tvrdenie nedáva žiadnu logiku s prihliadnutím na to, že k prevodu vlastníctva malo dôjsť v čase, kedy bola časť územia Slovenska už oslobodená, prebehlo Slovenské národné povstanie a sotva možno predpokladať, že by otec žalobcu ako začínajúci inžinier, zakladajúci si rodinu, neskôr zamestnaný na Povereníctve zdravotníctva, chcel ohroziť budúcu existenciu tejto rodiny nijako nezdôvodnenou pomocou emigrujúcim zradcom a kolaborantom, pričom by z takejto pomoci ani nič nemal. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že otec žalobcu X. U., narodený v roku XXXX, je úplne inou osobou než X. U., narodený v roku XXXX, ktorá podpisovala spornú zmluvu z 20.2.1945. Žiaden dôkaz nepreukázal, že by otec žalobcu do začiatku 50. rokov 20. storočia niekedy žil na adrese K. XX, Bratislava, čo je adresa uvádzaná opakovane v pozemnoknižných dokumentoch uvádzajúcich totožnosť nadobúdateľa. V prvom rade sa prvoinštančný súd zaoberal otázkou, aký procesný režim je potrebné uplatniť na dané konanie, ktoré začalo pred účinnosťou Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). S poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p. je potrebné uplatňovať ustanovenia C.s.p. aj na konanie začaté pred jeho účinnosťou. Oproti pôvodnej právnej úprave v Občianskom súdnom poriadku rozlišuje Civilný sporový poriadok žaloby na určenie práva (§ 137 písm. c/ C.s.p.) a žaloby na určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d/ C.s.p.). U žalôb na určenie práva nová právna úprava zotrvala na preukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.4.2021, sp. zn. 9 Cdo 7/2021). Súd prvej inštancie sa tak v prvom rade zaoberal otázkou, či je na určení požadovanom žalobou daný naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c/ C.s.p. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít poukázal na to, že absencia naliehavého právneho záujmu spôsobuje, že súd nemôže žalobu skúmať z meritórnej stránky, ale musí žalobu zamietnuť pre absenciu naliehavého právneho záujmu. Uvedené vychádza zo záujmu zákonodarcu, aby neboli súdy zaťažované spormi, ktoré majú len akademický charakter a neovplyvnia právnu neistotu navrhovateľa (v tomto prípade žalobcu), najmä ak je možné žalovať o plnenie namiesto určenia právnej skutočnosti (napr. Sborník stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů ČSSR, ČSR a SSR 1970-1983, s. 176 a s. 705). Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie je skutočnosť, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní preukázať žalobca (uznesenie z 22.9.2010, sp. zn. 4 Cdo 56/2009). Tiež platí, že nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacího návrhu. K tomu, či tu je naliehavý právny záujem sa prihliada z úradnej povinnosti. Na nedostatok predpokladu

určovacej žaloby musí súd prihliadať v ktoromkoľvek štádiu konania (rozsudok, sp. zn. 1 Cdo 91/2006; Zo súdnej praxe č. 83/2007). Naliehavý právny záujem je daný v prípade, keď sa nemožno domáhať priamo plnenia a ak právne postavenie navrhovateľa by bez takéhoto určenia bolo neisté (R 88/2001, rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 27.10.1997, sp. zn. I Cdo 26/97). O taký prípad môže ísť aj v situácii, kedy na podklade požadovaného určenia bude možné vykonať zmeny zápisov v katastri nehnuteľností (R 42/2004, rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 25.6.2002, sp. zn. I Cdo 5/02). O takýto prípad ide v danej veci, pretože požadované určenie by, v prípade úspechu žalobcu, zakladalo dôvody pre vykonanie zmeny v katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie preto v danom prípade dospel k záveru, že na požadovanom určení je na strane žalobcu daný naliehavý právny záujem. Žalobca bol povinný preukázať skutočnosť, že podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka nadobudol vlastníctvo k predmetným pozemkom dedením. Samotné osvedčenie o dedičstve, ktoré vydal súdom poverený notár ako súdny komisár nie je postačujúcim základom pre preukázanie vlastníctva žalobcu k sporným pozemkom z dôvodu, že súd prejednávajúci dedičstvo nie je nachádzacím súdom. Účelom konania o dedičstve je prejednanie dedičstva a rozhodnutie o dedičstve podľa zásad dedičského práva hmotného. Dedičským konaním sa predovšetkým sleduje: a) zistenie právnych nástupcov poručiťľa a b) zistenie majetku a dlhov poručiťľa. I keď súd v dedičskom konaní, rovnako ako v iných konaniach zisťuje dokazovaním skutkový stav, nie je možné priznať rovnakú váhu a relevanciu zisťovaniu do úvahy prichádzajúcich dedičov a zisťovaniu majetku a dlhov poručiťľa. To vyplýva z toho, že kým zisťovanie okruhu dedičov je nezastupiteľné a výsledky dedičského konania majú v tomto smere, až na ojedinelé výnimky, všeobecnú a konečnú platnosť, zisťovanie majetku a dlhov poručiťľa má obmedzenejšiu povahu a nemá takú relevanciu, ako zisťovanie okruhu dedičov (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2 Cdo 203/2011; porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.4.2009, sp. zn. 5 Cdo 156/2008). Osvedčenie o dedičstve vydaného notárkou JUDr. Y. X. dňa 3.2.1999, sp. zn. D 616/96, Dnot 132/96, ako výsledok dedičského konania bude predstavovať spôsobilý titul pre preukázanie vlastníctva žalobcu len vtedy, ak bude preukázané, že otec žalobcu skutočne bol ku dňu smrti vlastníkom sporných nehnuteľností. Táto skutočnosť bola primárna a kľúčová aj v zmysle záverov Krajského súdu v Bratislave, ktorými bol tunajší súd viazaný v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p., resp. § 226 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 a ktoré vyjadril vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 30.5.2014, č. k. 2 Co 265/2011-582, podľa ktorého po vrátení veci žalobca „musí preukázať svoje tvrdenie aj v tom, že kupujúcim bol skutočne jeho otec“, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie „nepochybne zistí, či nehnuteľnosti na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 20.2.1945 kúpil od W. U., rodenej U., otec navrhovateľa Ing. X. U.". Až po vyriešení tejto otázky sa mohol zaoberať ďalšími otázkami, najmä otázkou, či v čase smrti otec žalobcu bol vlastníkom sporných pozemkov alebo nie (so zreteľom na obdobie neslobody, reštitučnú právnu úpravu po II. svetovej vojne, resp. so zreteľom na následné právne úpravy počas režimu podľa § 1 ods. 1 zákona č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému v znení neskorších predpisov). Súd prvej inštancie s odkazom napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.12.2011, sp. zn. 5 Obo 92/2011 skonštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať pravdivosť svojich tvrdení, resp. neuniesol dôkazné bremeno. Z vykonaného dokazovania totiž bolo preukázané, že otec žalobcu nie je tou osobou, ktorá podpisovala kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 20.2.1945. Bolo úlohou žalobcu uniesť dôkazné bremeno, pretože je to on, kto tvrdí, že vlastníkom sporných pozemkov je on sám. Tiež skonštatoval, že k majetkovej krivde došlo na strane pôvodných židovských vlastníčkov, ktoré prišli o svoje vlastníctvo počas Slovenského štátu pre rasovo motivované zákony a táto krivda sa zopakovala, keď im následne nebola umožnená reštitúcia, čo je však z hľadiska prejednávanej žaloby právne irelevantné, ako aj to, či po II. svetovej vojne, zohľadniac neplatnosť prevodu na X. U. ml., zostal vlastníkom sporných pozemkov štát alebo nimi de iure boli opäť pôvodné vlastníčky. Nad rámec uvedeného uviedol, že ak by sa vlastníckeho práva domáhali právni nástupcovia X. U., ktorý predmetnú zmluvu v r. 1945 uzatvoril a o ktorom nie je známe, či mal potomkov, do úvahy by ako dedič prichádzal synovec menovaného Dr. U. G. J. U. žijúci v V., resp. dedičia po jeho sestre P. V., rod. U., žijúci v P. Vlastníctva sa domáhal domnelý žalobca proti tabulárnym vlastníkom, ktorí sú zapísaní v katastri nehnuteľností, na vlastníctvo ktorých sa vzťahuje prezumpcia podľa § 70 ods. 1 katastrálneho zákona v spojení s § 7 písm. c) katastrálneho zákona. Bolo preto úlohou žalobcu preukázať, že je vlastníkom, a nie úlohou žalovaných potvrdzovať svoje vlastníctvo. Ďalej konajúci súd uviedol, že je mu známe, že z hľadiska dokazovania v súdnom konaní z povahy problémov súvisiacich so zmyslovým spoznávaním minulých javov nie je spravidla nikdy možné stopercentne potvrdiť existenciu alebo priebeh určitého skutkového deja, ktorý sa už odohral, preto určitá miera neistoty bude skoro vždy v priebehu jeho dokazovania prítomná a súd teda nikdy nemôže mať absolútnu istotu. V danom prípade na základe rozsiahleho dokazovania je však daný záver súdu na takej vysokej miere pravdepodobnosti, že iný priebeh skutkového deja prezentovaný žalobcom

sa ani len v nepatrnej časti nejaví ako pravdepodobný. Preto uzavrel, že otec žalobu nikdy do vlastníctva nenadobudol sporné pozemky, pretože išlo o inú osobu s menom X. U., a preto je vylúčené, aby mohol žalobca tieto pozemky nadobudnúť dedením podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.6. Podľa záverov súdu prvej inštancie žalobca tiež nesprávne tvrdil, že jeho otec sporné pozemky nadobudol vydržaním, pretože ich mal v držbe v období od roku 1946 do roku 1978, čo však rovnako nebolo preukázané. Sestra žalobcu - svedkyňa R. M. vo svojej výpovedi uviedla, že ide záhradu, kde jej matka bude potrebovať elektrické spotrebiče, avšak potvrdil, že do Bratislavy sa sťahovali až v 50. rokoch, čo vylučuje počiatok držby v roku 1946. Ďalšia svedkyňa P. vypovedala, že väčšinou sa jej otec so svojimi priateľmi (T., D., Dr. M.) venoval záhrade na V. v Bratislave a ona rodičom na záhradu chodila pomáhať, zbierali ovocie, čo však rovnako nezakladá odôvodnenie držby v konkrétnom období alebo rozsahu a už vôbec nie jej dobromyseľnosť. Zbieranie ovocia v záhrade potvrdil aj svedok D.. Z uvedeného tak vyplýva, že otec žalobcu sa žalobcovi nikdy nezmenil, že by bol vlastníkom predmetných záhrad a zároveň sa to vylučuje s vyjadrením žalobcu, ktorý neskôr tvrdil, že o vlastníctve otca k parcelám sa dozvedel ešte za života otca (keď mal 30 - 35 rokov). Podľa názoru súdu sa totiž nevylučuje, že mohol byť alebo bol užívateľom záhrady, ale nie ako vlastník. Je tiež nelogické, aby ako vlastník nedostával žiadne nájomné, ak by to boli pozemky patriace jeho otcovi. To, že tieto pozemky mohol prípadne len užívať svedčí aj to, že aj iné osoby mali od tejto záhrady kľúče. To, že otec žalobcu nebol vlastníkom potvrdzuje aj zápisnica z dedičského konania po nebohom otcovi žalobcu zo dňa 27.11.1978, kde sa v súpise nehnuteľností v bode 6. neuvádza žiadna nehnuteľnosť nachádzajúca sa v Bratislave, čo následne zápisnične potvrdili prítomní dedičia dňa 18.1.1978 a vyhlásili, že poručiteľ - otec žalobcu s manželkou kúpili v r. 1943 roľu v katastrálnom území B.. Nebol by pritom žiaden dôvod, aby dedičia zatajili sporné pozemky a tiež napríklad nezmenili ich užívanie štátom, ak by o nich vedeli a skutočne patrili otcovi žalobcu. Napokon skonštatoval, že účelovosť vyjadrení žalobcu bola preukázaná aj jeho samotným vyjadrením, keď v návrhu na prejednanie novoobjaveného dedičstva zo dňa 5.9.1996 uviedol, že poručiteľ vlastnil pozemky „o ktorým sme sa dozvedeli až v tomto čase“, t. j. o údajnom vlastníctve sporných pozemkov sa dozvedel až v roku 1996. Súdu prvej inštancie sa teda javí pravdepodobný ten variant priebehu udalostí, že matka žalobcu bola po smrti otca žalobcu skutočne kontaktovaná, že sa má vykonať vyvlastňovanie sporných pozemkov, avšak štátne orgány konali s nesprávnou osobou, kedy namiesto X. U. ml., narodeného v roku XXXX, konali s otcom žalobcu X. U., narodeného v roku XXXX, resp. s jeho pozostalou manželkou. Tým mohli v osobe matky žalobcu, resp. v osobe žalobcu vyvolať zdanie, že sporné pozemky skutočne patrili otcovi žalobcu, čo mohli následne potvrdiť aj priatelia otca žalobcu, ktorý pracovali v Investingu Bratislava a žalobcovi pomohli zadovážiť mapu so zakreslením ich záhrady (čo potvrdili). Držbu to ale nepreukazuje a dobromyseľnosť držby nezakladá ani to, ak by s otcom žalobcu v konkrétnom čase konali verejné orgány, lebo tieto len vychádzali z mylného predpokladu, že je tým X. U., ktorému prevádzala sporné nehnuteľnosti W. U., rod. U.. Uzavrel, že rovnako tak nebola preukázaná ani dobromyseľná držba otca žalobcu a už vôbec nie taká držba, ktorá by trvala od roku 1946 do jeho smrti. Okrem toho uviedol, že podľa práva platného pred 1.1.1951 platilo, že „vydržanie mimo pozemkovej knihy je pôvodné nadobudnutie vlastníctva na základe dlhotrvajúcej, pokojnej a statočnej držby“ (Luby, Š.: Základy všeobecného súkromného práva. Šamorín : Heuréka, 2002, s. 109) a k vydržaniu sa vyžadovalo splnenie týchto podmienok: (i) držba („len ten vydrží, kto drží vec ako svoju vlastnú, teda len ten držiteľ, ktorý sa pokladá za vlastníka“), (ii) uplynutie času (v čase uzatvorenia zmluvy v r. 1945 sa uplatňovala všeobecná 32-ročná vydržacia lehota), (iii) držba musí byť pokojná, t. j. nesmie byť prerušená, a (iv) držba musí byť statočná. Ani jediná z týchto podmienok nebola v danom prípade splnená. Prvá podmienka vyžadovala, aby sa žalobca, resp. jeho právny predchodca považoval za vlastníka, pričom otec žalobcu nemal žiaden dôvod ani oprávnenie pokladať sa za vlastníka, resp. nemal o čo opierať vlastníctvo, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 20.2.1945 neuzatváral otec žalobcu, ale iná osoba s rovnakým priezviskom. Teda nepostačovala samotná detencia, ktorá rovnako nebola preukázaná. Dodal, že aktuálne sa vyžaduje, aby nadobúdateľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku; neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci; resp. kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.4.2017, sp. zn. 3 Cdo 17/2016). Druhá podmienka vyžadovala uplynutie predpísaného času (pôvodne 32 rokov, neskôr 10 rokov), pričom však v danom prípade nebolo preukázané, že by sporné pozemky mal žalobca v akejkolvek detencii. Tretia podmienka vyžadovala pokojnú (neprerušenú) držbu, avšak o splnení tejto podmienky tiež nemožno uvažovať, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplývalo, že po tzv.

Februárovom prevrate sa vykonávali na sporných pozemkoch úpravy a administratívne konania, ktoré akokoľvek vylučovali, aby držba mohla zo strany otca žalobcu prebiehať pokojne (neprerušene). Ani štvrtá podmienka, statočná držba, nebola preukázaná. Pre statočnosť sa vyžaduje presvedčenie, „že mimo pozemkovej knihy je oprávnený on sám (napr. ak on alebo jeho predchodca kúpil nehnuteľnosť, ale nedal previesť v pozemkovej knihe na seba)“ (Luby, Š.: Základy všeobecného súkromného práva. Šamorín : Heuréka, 2002, s. 110). Keďže predmetnú zmluvu neuzatváral otec žalobcu, je vylúčené, aby mohla byť táto podmienka splnená. Prvoinštančný súd uzavrel, že otec žalobcu v žiadnom prípade sporné pozemky nenadobudol vydržaním, teda ich nemohol nadobudnúť žalobca dedením, preto žalobu voči žalovaným v I. až III. rade zamietol.

1.7. Prvoinštančný súd doplnil, že žalobca vo svojich podaniach zo dňa 25.5.2020 a 3.2.2021 vzal späť žalobu voči žalovaným v IV. a V. rade, ktorí so späťvzatím nesúhlasili. Žalovaný v IV. rade svoj nesúhlas odôvodnil tým, že ak by súd rozhodol o zastavení konania a súčasne by rozhodol v prospech žalobcov, nemohol by ďalej hájiť svoju pozíciu. Bol to práve žalovaný v IV. rade, ktorý plnil žalovaným v I. až III. rade reštitučný nárok tým, že im prideliť sporné pozemky ako náhradné pozemky. Žalovaný v V. rade namietal, že späťvzatie nebolo primerane odôvodnené, resp. že spor trvá dlho a ide o zásadnú otázku, či predchodca žalobcu bol oprávnený s nehnuteľnosťami nakladať, či tieto prešli na štát a následne na žalovaného v V. rade, ktorý ich previedol na žalovaných v I. až III. rade. Konajúci súd považoval nesúhlas so zastavením konania za nedôvodný, najmä v kontexte prijatého rozhodnutia vo veci samej (nedôvodnosť žaloby voči žalovaným v I. až III.), keď nie je dôvodné predpokladať, že by žalovaní v IV. a V. rade mohli mať právny záujem na výsledku konania. Prijatý záver o potrebe zamietnutia žaloby sa nemá ako dotknúť právneho postavenia žalovaných v IV. a V. rade, preto nevidel vážne dôvody pre ich zotrvanie v spore. Súčasne nešlo o prípad, že by medzi žalovanými bol určitý spôsob usporiadania vzťahu vyplývajúci z osobitného predpisu (§ 146 ods. 2 C.s.p.).

1.8. K výroku IV. týkajúci sa rozhodnutia o zrušení neodkladného opatrenia s odkazom na ustanovenia § 335 ods. 1 a § 471 ods. 1 C.s.p. súd prvej inštancie uviedol, že podľa predchádzajúcej právnej úpravy nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil pôvodným žalovaným v I. až V. rade (aktuálne sú z nich účastníkmi konania len žalovaní v I. až III. rade, teda sa netýkalo vzťahu medzi pôvodným žalobcom v 2. rade) povinnosť zdržať sa akýchkoľvek právnych úkonov dotýkajúcich sa nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Bratislava - F. mesto ako parc. č. XXXX/X, záhrada o výmere 2296 m² a parc. č. XXXX/X, záhrada o výmere 2651 m², ostatné plochy vo výmere 344 m² a parc. č. XXXX/X, zastavané plochy vo výmere 40 m², zapísané na LV č. XXXX a LV č. XXXX, vedeného Okresným úradom Bratislava I, odbor katastra nehnuteľností, najmä tieto nehnuteľnosti scudziť, prenajať, založiť, resp. zapožičať s akoukoľvek výstavbou, stavebnými prácami alebo inými úpravami na dotknutých pozemkoch, a to až do dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní o určenie vlastníctva. Vzhľadom na to, že vo výroku I. napadnutého rozsudku žalobu zamietol, aj bez návrhu pristúpil k zrušeniu nariadeného predbežného (neodkladného) opatrenia, keďže stratilo akékoľvek opodstatnenie.

1.9. Výroky č. V. až VII. týkajúce sa náhrady trov konania rozhodujúci súd odôvodnil tým, že žalovaní v I. až III. rade boli v spore úspešní, pretože žaloba voči nim bola zamietnutá v celom rozsahu, preto im v súlade so zásadou úspechu podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. priznal právo na náhradu trov konania za túto časť konania v rozsahu 100 %.

1.10. V prípade žaloby voči žalovaným v IV. a V. rade vyhodnotil, že z procesného hľadiska žalobca zavinil zastavenie konania tým, že voči týmto žalovaným vzal žalobu späť, preto žalovaným v IV. a V. rade v súlade so zásadou zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. priznal vo výroku VIII. a IX. napadnutého rozsudku právo na náhradu trov konania za túto časť konania v rozsahu 100 %.

1.11. Súčasne súd prvej inštancie vo výroku X. napadnutého rozsudku rozhodol, že o výške jednotlivých náhrad trov konania priznaných jednotlivým stranám vo výroku V. až IX. rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti rozsudku vo veci samej podal žalobca v zákonnej lehote a v rozsahu výrokov I., IV., V. až VII. a X. odvolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.); konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.); súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.); súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.); zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.) a

rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Dôvodil, že počas tohto opätovného (v poradí tretieho) prvoinštančného konania došlo dňa 11.10.2021 a 26.1.2022 k zmene zákonného sudcu na Mgr. E. V., PhD., ktorý následne právne a skutkovo mimoriadne komplikovanú vec prejednal a rozhodol iba na dvoch súdnych pojednávaniach, a to v neprítomnosti žalobcu, ako aj jeho právneho zástupcu. Zákonný sudca sa iniciatívne a podľa názoru žalobcu právne neprípustne chopil dokazovania a zisťovania skutkového stavu veci, čím neodôvodnene zvýhodnil žalovaných pred žalobcom, a za takéhoto stavu vec rozhodol. Žalobca zdôraznil, že sa tak stalo za situácie, kedy sa žalovaní síce zúčastňovali súdnych pojednávanií, no s takmer žiadnou dôkaznou aktivitou. Sudca pripustil procesnú aj dôkaznú aktivitu žalovaného v IV. a V. rade napriek tomu, že žalobca časovo skôr vzal žalobu voči nim, z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na žalobou požadovanom určení, späť, pričom až dňa 7.3.2022 konanie voči týmto žalovaným zastavil. Sprievodným znakom konania nového zákonného sudcu bolo nahliadnutie do súdneho spisu (napr. 11.2.2022) osobou, ktorá nebola stranou sporu (D. T.), avšak bola v príbuzenskom vzťahu so žalovanými v I. až III. rade. Podľa domnienky žalobcu nový zákonný sudca v rozpore so zásadou rovnosti strán nezákonne, ba až neústavne, „pomohol“ v konaní dôkazne neaktívnym žalovaným vyhrať spor. Nový zákonný sudca (na rozdiel od postupu predchádzajúcej zákonnej sudkyne) konal s jediným motívom - čo najskôr a za každú cenu rozhodnúť tento reštančný spor a presunúť vec na odvolací súd. Súdu prvej inštancie zároveň vytkol, že žalobu zamietol najmä zo skutkového dôvodu, že otec žalobcu Ing. X. U. (narodený v roku XXXX) bol tým, ktorý dňa 25.2.1945 uzavrel kúpnu zmluvu, na základe ktorej nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu. Súd prvej inštancie identifikoval dve rodinné línie vo vzťahu k osobe s menom a priezviskom X. U., prvú s pôvodom v B. (do ktorej patrí otec žalobcu) a druhú s pôvodom v V. F. U. (obe rodiny pochádzali zo K.), ktorá bola úzko spätá s predstaviteľmi ľudáckeho režimu tzv. Slovenského štátu, a to najmä osobou R. U., ktorý bol veliteľom Hlinkovej mládeže (slovenskou obdobou Hitlerjugend) a poslancom Slovenského snemu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že otec žalobcu Ing. X. U. nemohol byť tým, kto ako X. U., resp. X. U. ml. s pobytom na adrese K. XX v Bratislave mal uzavrieť predmetnú kúpnu zmluvu, pričom zdôraznil existenciu dvoch osôb - otca a syna s menom a priezviskom X. U., a to X. U. narodený v roku XXXX a jeho syn X. U. narodený v roku XXXX, z ktorých iba X. U. starší býval na adrese K. XX v Bratislave. Súd prvej inštancie tu ignoroval a nechal bez povšimnutia dôkaz predložený v konaní pôvodným žalobcom v II. rade, ktorý predložil listinu s podpisom X. U. mladšieho, ktorý sa značne líšil od podpisu X. U.. Taktiež ponechal bez povšimnutia, že X. U. mladší od tridsiatych rokov nebýval so svojím otcom X. U. starším, a to už vôbec nie na adrese K. XX v Bratislave, ktorá predstavovala jeden jednoizbový byt, ktorý obýval X. U. starší so svojou manželkou B.. V konaní bolo preukázané aj to, že X. U. mladší býval v Bratislave na úplne inej adrese. Okrem týchto troch osôb s menom a priezviskom X. U. a neznámou identitou X. U. ml. sa v konaní preukázala identita ďalších dvoch osôb s týmto menom a priezviskom, a to strýka otca žalobcu, t. j. C.. X. U., narodeného v roku 1878, o ktorom súd prvej inštancie na základe jeho iniciatívne vykonaného dokazovania zistil, že mal zomrieť niekoľko mesiacov po jeho narodení a osoby s menom U. X. U., ktorý bol jedným z detí R. U., ktorý bol bratom X. U. mladšieho, pričom ďalšími súrodencami bol brat W. a sestra P.. Z dôkazného hľadiska má podľa žalobcu význam aj to, že predmetná kúpna zmluva bola podpísaná dňa 20.2.1945 a pozemnoknižný návrh podaný na súd v priebehu marca 1945 (konkrétne 10.3.1945, t. j. krátko pred oslobodením Bratislavy sovietskymi vojskami), a krátko na to rodina R. U. a X. U. mladšieho emigrovala do zahraničia, kde obaja bratia následne aj zomreli. S odkazom na ustanovenie § 185 C.s.p. pripomenul, že súdne konanie je založené výlučne na princípe prejednacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade, kedy má súd obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany. Súd má pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupovať v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a útoku s poukazom na ustanovenie § 181 ods. 4 C.s.p. a v tejto súvislosti dôsledne uplatňovať princíp zodpovednosti strany sporu za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania. Súd prvej inštancie v súlade s dôkazným návrhom pôvodného žalobcu v 2. rade vyžiadala a pripojil dedičský spis po X. U. staršom a o tejto skutočnosti upovedomil sporové strany oznámením zo dňa 15.12.2020 (č. I. 2074). Ako však vyplýva zo súdneho spisu, súd prvej inštancie sa z vlastnej iniciatívy a bez akéhokoľvek dôkazného návrhu sporovej strany obrátil písomnosťou zo dňa 29.10.2021 na dve fyzické osoby s pobytom v Českej republike (ide o deti P. U., ktorá je dcérou X. U. staršieho a sestrou X. U. mladšieho - pána X. V. a pani B. M. - č. I. 2101 - 2104) so žiadosťou o poskytnutie informácií o X. U. mladšom. Takýto dôkaz je podľa žalobcu nezákonný, pretože jeho vykonanie nenavrhol žiadna zo sporových strán. Týmto spôsobom súd prvej inštancie obišiel spôsob vykonania dôkazu vo forme svedeckej výpovede, kedy tieto osoby neboli poučené o následkoch nepravdivej svedeckej výpovede ani o právach a povinnostiach svedka a význame svedeckej výpovede. Neprípustne priamo, t. j. bez využitia

pravidiel medzinárodnej právnej pomoci a dožiadania, sa obrátil na štátnych príslušníkov cudzieho štátu. Práve prostredníctvom odpovede na vyžiadanie (č. I. 2105) obdržal súd prvej inštancie informáciu, že X. U. mladší zomrel v N. (R.) v roku 1966. Táto odpoveď síce udáva v prípade brata X. U. mladšieho - W. adresu K. XX, Bratislava, no neudáva ju už v prípade X. U. mladšieho. O tejto odpovedi napriek tomu, že bola doručená už dňa 16.11.2021, neupovedomil súd prvej inštancie sporové strany a oznámil nové skutočnosti až na pojednávaní dňa 3.2.2022. Následne pokračoval v nezákonnom dokazovaní a opäť z vlastnej iniciatívy a bez toho, že by o tom upovedomil procesné strany, vyžiadal od Okresného súdu v Senici dedičské spisy po X. U. mladšom a jeho bratovi R.. Aj v tomto prípade ide o flagrantly nezákonnosť, pretože vykonanie takýchto dôkazov nenavrhol žiadna zo sporových strán. Tieto dedičské spisy boli súdu doručené v dňoch 24., resp. 25.2.2022 bez toho, aby o tom upovedomil sporové strany a navyše v čase, keď už nebolo objektívne možné dohodnúť si nahliadnutie do súdneho spisu z dôvodu blížiaceho sa termínu pojednávania (7.3.2022). Na tomto pojednávaní zákonný sudca len prečítal časť dedičských spisov. Na základe takýchto nových skutočností bez reálnej možnosti žalobcu nahliadnuť do uvedených spisov, neúplného prečítania dedičských spisov na pojednávaní, bolo žalobcovi upreté právo vyjadriť sa k vykonanému dôkazu v zmysle § 182 C.s.p. Rovnako si súd prvej inštancie mal nezákonne z vlastnej iniciatívy a bez toho, že by o tom upovedomil procesné strany, vyžiadat dňa 3.2.2022 (č. I. 2123) dedičský spis po poručiťovi W. U., synovi X. U. staršieho (zomrelého v roku 1945) a bratovi R. U., X. U. mladšieho a P. U.. Z vyžiadaného dedičského spisu je tiež zrejmé, že W. U. mal mať ako poslednú adresu svojho pobytu vedenú K. XX, Bratislava. Navyše, tieto dedičské spisy neboli vykonané na pojednávaní dňa 7.3.2022 zákonným spôsobom, keď nebol prečítaný celý ich obsah, čo znamená, že nielenže samotné obstaranie dôkazu je nezákonné, ale je nezákonné aj jeho vykonanie. Súd prvej inštancie v nezákonnom dokazovaní ďalej pokračoval, keď tiež z vlastnej iniciatívy vykonal rešerš zo zahraničnej internetovej stránky www.familysearch.org prevádzkovanvej Cirkvou Ježiša Krista svätých neskorších dní bez toho, aby o tejto skutočnosti sporové strany upovedomil, o čom spísal nezákonne úradný záznam (pretože dokazovanie sa má vykonávať na pojednávaní), obsahujúcej zápisy v matrike (cirkevnej) v latinskom jazyku, na základe ktorej opäť z vlastnej iniciatívy a bez upovedomenia sporových strán realizoval dopyt na archív/cirkevnú matriku v B. na doloženie úmrtného listu F. U., narodeného v roku XXXX. Dôvodom tohto dopytu pravdepodobne bola rukou (pravdepodobne zákonného sudcu) dopísaná poznámka „+ X/XX/XXXX“, v dôsledku ktorej sa súd prvej inštancie pravdepodobne domnieva, že by tento F. U. mal zomrieť už v prvom roku svojho života, a teda otec žalobcu - Ing. X. U. nemal žijúceho strýka s rovnakým krstným menom, a teda nebol dôvod na používanie dodatku „ml.“ (aj keď ani prípadná smrť strýka ešte nič nemení na tom, že Ing. X. U. bol vo vzťahu k X. U. staršiemu 2 tým mladším). Súd prvej inštancie tu teda z vlastnej iniciatívy „surfoval“ po internete a tak konal v záujme žalovaných a v protiklade so záujmom žalobcu. Použitie akéhokoľvek údajá získaného na internete nepochybne nespadá pod výnimku v podobe verejných registrov a zoznamov v zmysle § 185 ods. 2 C.s.p. (pretože inak ad absurdum všetko, čo je na internete, môže byť použité ako dôkaz, čo je neobhájiteľné). Navyše, na použitie tejto stránky sa vyžaduje vytvorenie užívateľského konta a registrácia (<https://www.familysearch.org/register/custom/1>) a až potom ju možno použiť. Na základe nezákonného zisťovania skutočností na internete sa súd prvej inštancie opäť nezákonne, z vlastnej iniciatívy a bez upovedomenia sporových strán e-mailom obrátil na štátny archív so žiadosťou o doručenie úmrtného listu dieťaťa - X. U. staršieho. Žalobca zdôraznil, že ide o podstatnú časť vykonaného dokazovania (dedičské spisy W. U., X. U. mladší, R. U., vyžiadanie o X. V. a B. M., rešerš na familysearch.org, úmrtný list X. U. staršieho 2 atď.). Keďže táto časť dokazovania trpí nezákonnosťou, nemožno na skutočnosti zistené nezákonnými dôkazmi prihliadať. Keďže súd prvej inštancie založil rozsudok aj na týchto dôkazoch, je tento už len z tohto dôvodu nezákonný a už len z tohto dôvodu neobstojí. V bode 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku navyše zjavne nepravdivo uviedol, že tieto dôkazy boli zabezpečené na základe návrhov strán. Ďalšia odvolacia námietka žalobcu sa týkala prihliadnutia na skutočnosti a dôkazy predložené žalovanými v IV. a V. rade po späťvzatí žaloby voči nim. Pripomenul, že podaniami zo dňa 11.5.2020 a 3.2.2021 vzal žalobu späť v celom rozsahu voči žalovaným v IV. a V. rade a súd prvej inštancie konanie voči nim zastavil, avšak až súčasne s vyhlásením napadnutého rozsudku. Dôvodom späťvzatia žaloby voči uvedeným žalovaným bola absencia naliehavého právneho záujmu na žalobou požadovanom určení, pričom v takom prípade (t. j. procesne vadnej žaloby) nie je namieste akýkoľvek nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby. V rámci posudzovania späťvzatia žaloby bolo potrebné nezohľadňovať danosť nároku voči žalovaným v I. až III. rade, ale postavenie žalobcu v spore a procesnú prípustnosť jeho žaloby voči žalovaným v IV. a V. rade. Predmetom konania je určenie spoluvlastníckeho práva k pozemkom v prospech žalobcu, ktorý disponuje nadobúdacím titulom v podobe dedičského osvedčenia. Žalovaní v I. až III. rade sú zapísaní ako vlastníci pozemkov v katastri nehnuteľností, avšak žalovaní v IV. a V. rade nie sú zapísaní v katastri nehnuteľností ako

(spolu)vlastník a ani netvrdia, že by (spolu)vlastníkom pozemkov mali byť. To teda znamená, že výsledok súdneho sporu vo vzťahu k nim (či už v podobe zamietavej žaloby alebo vyhovujúcej žaloby) nebude mať žiadny vplyv na ich hmotnoprávne postavenie. Žaloba žalobcu vo vzťahu k žalovaným v IV. a V. rade spočívajúca v určení (spolu)vlastníckeho práva, ktoré títo nemajú, nepochybne postráda naliehavý právny záujem. Poukázal pritom na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.3.2015, sp. zn. 6 Co 25/2015, ako aj na Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.3.2002, sp. zn. 22 Cdo 2463/2000 publikované v Soudní rozhledy, 2002, č. 7, s. 244 - 245. Súd prvej inštancie však napriek späťvzatiu žaloby voči žalovanému v V. rade dňa 11.5.2020 a voči žalovanému v IV. rade dňa 3.2.2021 až do 7.3.2022 o späťvzatí žaloby nerozhodol a naopak plnohodnotne s týmito žalovanými konal, zaoberal sa ich podaniami vo veci samej a dôkazmi, ktoré predložili. Dôvodil, že ustanovenie § 145 ods. 2 C.s.p. neznamena, že späťvzatie žaloby jednej sporovej strany voči inej sporovej strane v celosti (za prítomnosti viacerých žalovaných v konaní) možno považovať ako čiastočné späťvzatie žaloby. Podľa jeho názoru bol súd prvej inštancie povinný bezodkladne konanie voči nim zastaviť a nie čakať na rozhodnutie vo veci samej a v medzičase s týmito žalovanými konať a akceptovať ich prostriedky procesnej obrany. Pripustením procesnej obrany vrátane predkladania dôkazov strany sporu v štádiu, keď bola voči nej vzatá žaloba späť, pričom podľa súdnej judikatúry prípadný nesúhlas žalovaného nie je relevantný, opretie sa o takéto dôkazy v rozsudku znamená nezákonný postup súdu prvej inštancie a nezákonnosť rozsudku. Súd prvej inštancie nezákonne zastavil konanie voči žalovaným v IV. a V. rade až spolu s rozhodnutím o žalobe a s odôvodnením, že žalobca bol so žalobou neúspešný, čo nesie až znaky arbitrárnosti. Navyše súd prvej inštancie v rozpore so záväzným pokynom odvolacieho súdu nevykonal výsluch žalobcu v konaní, ktorý bol dôležitý z dôvodu, že práve on vedel identifikovať svojho otca, pričom vôbec nie je rozhodné, či sa narodil alebo nenarodil potom, ako mala byť podpísaná predmetná kúpna zmluva. Syn svojho otca predsa nepochybne vie identifikovať a pozná históriu života svojho otca, kde sa otec v určitých fázach života zdržiaval, čo udával o svojom majetku, ako sa podpisoval atď. Výsluch žalobcu v rámci prvého prvoinštančného konania zo dňa 14.2.2006 nie je použiteľný, nakoľko v tom čase nebola sporná identita jeho otca. Súd prvej inštancie nevy počul žalobcu a ani ho nepožiadala o zodpovedanie položených otázok písomne o to nepochopiteľnejšie, ak to požadovali aj žalovaní v I. až III. rade (podanie zo dňa 8.8.2016). Z podania žalobcu zo dňa 16.9.2016 je zrejmá aj informácia, že otec žalobcu Ing. X. U. často menil svoje pôsobisko, čo potvrdzujú aj listiny založené v súdnom spise. V rámci posledného, v poradí tretieho prvoinštančného konania žalobca navrhoval zabezpečiť osobný spis Ing. X. U. z poverenictva zdravotníctva, z ktorého by napríklad bolo možné zabezpečiť jeho podpis, ako aj jeho pôsobenie v rámci Slovenska a zistiť viac jeho osobné a majetkové pomery. Aj na vykonanie tohto dôkazu súd prvej inštancie bez relevantného dôvodu rezignoval. Je zrejmé, že informácie o pôsobení Ing. X. U. sa stranám zistiť nepodarilo, preto bolo na mieste, aby predmetné listiny vyžiadal konajúci súd. Tento rovnako nevykonala ani navrhovaný výsluch X. V. a B. M., detí P. U., ktorá bola sestrou X. U. mladšieho a dcérou X. U. staršieho, ktorí tiež mohli poskytnúť viac informácií o ich strýkovi, ktorý podľa názoru súdu mal podpísať predmetnú kúpnu zmluvu a ktorému postačovalo iba sa k nemu určeným otázkam nezákonne dopytovať, no vykonať dôkaz zákonným spôsobom, t. j. už vo forme svedeckej výpovede nepochopiteľne nemienil. Rovnako tak nevykonala ani opakovaný výsluch sestry žalobcu U. P., ktorá síce bola dňa 13.12.2010 vypočutá, avšak nie v štádiu procesu, kedy začala byť sporná identita otca žalobcu Ing. X. U. a už vôbec nie k tejto téme. Prvýkrát totiž v konaní spochybnil identitu nadobúdateľa pozemkov žalovaný v 4. rade v odvolaní voči v poradí druhému vyhovujúcemu rozsudku. Súd prvej inštancie napokon nenariadil ani znalecké dokazovanie k porovnaniu podpisov X. U., C. X. U. a X. U. mladšieho. Súd prvej inštancie bol natoľko presvedčený o identite osoby, ktorá podpísala predmetnú kúpnu zmluvu, že žiadne ďalšie dokazovanie nechcel vo veci vykonávať. Svedčí to o tom, že sa zákonný sudca chcel „zbaviť“ spisu v podobe reštančnej veci „za každú cenu“. Inak by si musel všimnúť, že v súdnom spise sa nachádzajú aj informácie o tom, že X. U. mladší sa narodil v U., a nie v V. F. U., že jeho pobyt nebol na K. ulici XX v Bratislave, ale na H. B. U., že jeho podpis bol zásadne iný, ako podpis osoby X. U., že opustil územie Slovenska už v roku 1944, a teda nemohol podpísať kúpnu zmluvu atď. Žalobca namietol aj ignorovanie niektorých ďalších dôkazov, resp. nedostatočné zistenie skutkového stavu veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý mal bez akýchkoľvek pochybností prijať skutkový záver o identite osoby, ktorá uzavrela dňa 25.2.1945 kúpnu zmluvu, avšak sa s listinnými dôkazmi, ktoré to spochybňovali, nevysporiadal. Nevysporiadal sa napríklad s tým, že v dedičskom spise týkajúcom sa X. U. mladšieho (konkrétne v zápisnici o predbežnom vyšetrení dedičstva) sa uvádza ako miesto narodenia U. a nie V. F. U., a že je v ňom vo forme potvrdenia Okresného národného výboru v Senici zo dňa 5.10.1990, č. 72/1990, jasne uvedené, že vykonaným šetrením bolo zistené, že táto osoba opustila územie Slovenska odchodom do cudziny už v roku 1944, v zmysle čoho nemohla 25.2.1945 podpísať predmetnú kúpnu zmluvu a v marci 1945 aj pozemnoknižný návrh. Súd

prvej inštancie tiež ignoroval a vôbec sa nevysporiadal so skutočnosťami a dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise, v zmysle ktorých X. U. mladší nikdy nemal pobyt na K. ulici XX (ani tam z dôvodu, že išlo o malý 1-izbový byt, reálne spolu s ďalšími dvoma osobami nemohol bývať), a teda nebol žiaden dôvod na to, aby si túto adresu uvádzal na kúpnej zmluve. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo naopak preukázané, že X. U. mladší nikdy nemal pobyt ani nebyval na adrese K. XX v Bratislave, ktorá je uvedená v kúpnej zmluve zo dňa 20.2.1945 (zrejme majúc na mysli deň 25.2.1945 - poznámka odvolacieho súdu), v roku 1944 mal X. U. mladší úplne inú adresu na Ulici B. U. a už len samotná skutočnosť, že dôkaz preukazujúci túto skutočnosť zaradil do rubriky „Ostatné zistené skutočnosti“, je zrejme, že ho nepovažoval za dôležitý. Podľa Millovej publikácie Hlinkova mládež je zrejme, že X. U. mladší bol aktívnym dôstojníkom a funkcionárom Hlinkovej mládeže a býval na ulici Hlinkovej mládeže 2 a tvrdenie súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že X. U. mladší žil v jednoizbovom byte spolu so svojimi rodičmi na K. ulici XX v Bratislave preto, lebo mohol pôsobiť ako učiteľ v F. L., je tak iba nepodloženou fabuláciou. Podľa žalobcu je teda absolútne zrejme, že X. U. mladší nemal adresu ani pobyt na K. ulici XX v Bratislave, a teda takýto údaj v kúpnej zmluve zo dňa XX.X.XXXX nie je pravdivý a je tak vysoko pravdepodobné, že kúpna zmluva obsahuje ďalšie nepravdivé údaje. F. prvej inštancie nepochopiteľne mlčal aj pri ďalšom listinnom dôkaze (dokumente B. mládeže tvoriacemu prílohu vyjadrenia pôvodného žalobcu v 2. rade zo dňa XX.X.XXXX), ktorý obsahuje podpis X. U. mladšieho a ktorý je zásadne odlišný od podpisu na pozemnoknižnom návrhu, resp. na kúpnej zmluve nadobúdateľky W. U., rod. U. z roku 1944, pričom ďalší podpis sa nachádza v ďalšej listine Hlinkovej mládeže, na záver ktorej je tiež pripojený podpis značne odlišný od podpisu X. U. a ktoré dôkazy zrejme rovnako nepovažoval za dôležité. V tomto smere je teda odôvodnenie napadnutého rozsudku napriek jeho obsažnosti nedostatočné, pretože sa nevysporiadalo so zásadnými rozpormi pri určení identity osoby, ktorá podpísala kúpnu zmluvu. K ďalším nesprávnym skutkovým zisteniam žalobca uviedol, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na priradení identity osoby, ktorá dňa 25.2.1945 podpísala predmetnú kúpnu zmluvu k X. U. mladšiemu a stalo sa tak napriek tomu, že samotná kúpna zmluva založená v súdnom spise podpis X. U. mladšieho neobsahuje (je len akýmsi opisom a nemá charakter ani len overenej kópie alebo jedného z viacerých rovnopisov). Stalo sa tak aj napriek tomu, že X. U. mladší nikdy na adrese K. XX v Bratislave nebyval, ale mal úplne inú adresu (B. U. X). Stalo sa tak aj napriek tomu, že X. U. mladší sa úplne inak podpisoval, ako sú podpisy uvedené na pozemnoknižnom návrhu a kúpnej zmluve z roku 1944. Súd prvej inštancie nevenoval pozornosť ani tomu, že na pozemnoknižnom návrhu zo dňa 10.3.1945 sú uvedení dvaja svedkovia právneho úkonu (U. M. vo veku XX rokov a pán s nečitateľným podpisom vo veku 26 rokov), a teda ani neskúmal, prečo bola pri právnom úkone potrebná prítomnosť svedkov. Súd prvej inštancie nevenoval pozornosť ani tomu, že na pozemnoknižnom návrhu nie je v prípade X. U. na titulnej strane uvedená adresa K. XX, ale adresa K. 8, a teda tento rozpor s textom kúpnej zmluvy ani neobjasnil. Súd prvej inštancie nesprávne skutkovo posúdil aj historické súvislosti uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, keď tvrdí, že išlo o zmluvu uzavretú medzi predstaviteľmi ľudáckeho režimu, ktorí mali o niekoľko dní opustiť územie Slovenska a utiecť do zahraničia. Je bez logického významu, z akého dôvodu by X. U. mladší mal od svojej švagrinej kupovať nehnuteľný majetok v Bratislave, ak o niekoľko dní mal ako predstaviteľ ľudáckeho režimu spolu s rodinou emigrovať? Logický by bol úplne iný postup, a to predaj majetku tretej osobe (napríklad s identickým menom a priezviskom) s cieľom získať peňažné prostriedky potrebné na život v emigrácii. Poukázal na body 126. a 127. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých súd nepochopiteľne rozoberá určitú formu výpomoci pri prepise nehnuteľného majetku a analyzuje, či sa strany kúpnej zmluvy zo dňa 25.2.1945 poznali alebo nie, no nevenuje pozornosť skutočnosti, že nešlo o darovanie, ale o predaj. Súd prvej inštancie ignoroval aj ďalšie závažné skutkové rozpory. Z listinných dôkazov vyplýva, že X. U. starší zomrel dňa X.XX.XXXX, preto nebol žiaden dôvod, aby v roku 1947 na úradných dokumentoch bol uvedený dodatok „ml.“, ak by malo ísť o X. U. mladšieho. Súd prvej inštancie taktiež skutkovo pochybil aj vo vzťahu k zisťovaniu identity otca žalobcu Ing. X. U., ktorý bol Bratislavčanom, a teda aj na základe jeho sobášneho listu nemožno vylúčiť, že skutočne práve on uzavrel predmetnú kúpnu zmluvu. Viac informácií by o ňom nepochybne mohol priniesť výsluch jeho dcéry U. P., jeho osobný spis z Povereníctva zdravotníctva a výsluch jeho syna (žalobcu). Ing. X. U. spolu s priateľmi a rodinou na predmetný pozemok chodili a užívali ho, pričom menovaný ho považoval za svoj. Aj konajúci súd v napadnutom rozsudku pripúšťa, že aj samotný štát takto uznával vlastnícke právo Ing. Š. U. a žalobcovi navyše čo do vlastníctva nehnuteľností svedčí verejná listina - osvedčenie o dedičstve. Domnieva sa, že bolo na žalovaných, aby nepravdivosť jej obsahu vyvrátili. Vlastnícke právo žalovaných v I. až III. rade sa pritom nachádza iba na súkromnoprávných zmluvách a nie verejnej listine. Ako nesprávny označil žalobca aj skutkový záver súdu, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísal X. U. mladší. Z dedičského spisu však vyplýva dodatok „mal.“ - maloletý a nie „mladší“, pričom však X. U. mladší bol narodený v roku XXXX, a teda v roku

1933 nemohol byť maloletý. Napriek vážnym pochybnostiam o identite osoby, ktorá mala uzavrieť dňa 25.2.1945 v Bratislave predmetnú kúpnu zmluvu, súd prvej inštancie si bol nepochopiteľne istý, že túto zmluvu podpísal X. U. mladší, pričom žiadne ďalšie dokazovanie už nepripustil, čím rozhodol skutkovo nesprávne a predčasne. Prvoinštančnému súdu tiež vytkol porušenia práva na spravodlivý proces, keď po zmene zákonného sudcu v podstate na jedinom súdnom pojednávaní, bez účasti a vypočutia žalobcu (hoci tento dôkaz navrhli vykonať aj žalovaní v I. až III. rade), rezignoval aj na uloženie povinnosti žalobcovi odpovedať na otázky písomnou formou, kedy mu postačovalo oznámenie o nepriaznivom zdravotnom stave žalobcu v čase epidémie koronavírusu a že zdravotný stav žalobcu mu nedovoľuje ani navštíviť lekára. Intenzita porušenia práva žalobcu je navyše daná tým, že na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonal úplne nové dôkazy bez umožnenia prípravy žalobcovi na toto pojednávanie a vyjadrenia k týmto novým dôkazom. Citáciou bodu 142. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na ďalší odvolací dôvod a ktoré závery považuje za nesprávne právne posúdenie veci.

Súd prvej inštancie sa formou obiter dictum vyjadril aj k otázke platnosti prevodu nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.2.1945, vrátane skorších prevodov spočívajúcich v odňatí vlastníckeho práva pôvodným vlastníkom židovského pôvodu, kde zaujal stanovisko o neplatnom prevode a priklonil sa k existencii vlastníckeho práva štátu k predmetu sporu. I keď uviedol, že táto úvaha je pre vec irelevantná, si zjavne neuvedomil, že ak by mal byť prevod na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.2.1945 z dôvodu rasového zákonodarstva Slovenského štátu neplatným, vôbec potom predsa nemusel riešiť otázku identity osoby, ktorá predmetnú kúpnu zmluvu ako kupujúci uzavrela. Majetkové transakcie spojené s rasovým zákonodarstvom Slovenského štátu nie sú automaticky neplatné, ale sa vyžadovalo vznesenie a vyhovenie príslušnému reštitučnému nároku za podmienok uvedených v zákone č. 128/1946 Zb. V konaní bolo navyše preukázané zamietnutie reštitučného nároku Dr. Z. T. a v prípade W. F. bolo preukázané jej úmrtie ako obeť holokaustu v koncentračnom tábore F. bez prenechania jej pozostalosti R. F. alebo inému dedičovi. Už zo samotnej pozemkovej knihy je zrejmé, že nie je daná identita medzi osobami pôvodných vlastníkov (W. F., rod. S. a U. T.) a osobami, ktoré si uplatnili reštitučné nároky (R. F. a Dr. Z. T.) a nejde ani o právnych nástupcov pôvodných vlastníkov. Poprel, že osoby, ktoré si uplatnili reštitučný nárok, sú pôvodnými vlastníkami predmetného nehnuteľného majetku, a že tieto osoby sú právny nástupcami pôvodných vlastníkov, t. j. ich dedičmi, nejde teda o osoby oprávnené uplatniť reštitučný nárok. V konaní nebolo preukázané ani to, v akom právnom postavení si R. F. a Dr. Z. T. uplatnili reštitučný nárok, či išlo o dedičky, či tak učinili v mene pozostalosti, alebo či tak učinili vo vlastnom mene. Žalovaní poukazovali len na akýsi vznesený reštitučný nárok bez preukázania, že ide o osoby oprávnené k uplatneniu reštitučného nároku. Pre úplnosť dodal, že z obsahu súdneho spisu či tvrdení strán sporu vyplýva, že p. U. T. utiekla pred fašizmom do Anglicka, žila v cudzej krajine, nevrátila sa späť, čo vylučuje uplatnenie reštitučného nároku po ukončení druhej svetovej vojny, navyše bolo preukázané, že jej reštitučný nárok bol zamietnutý. Súd prvej inštancie mal navyše skutkovo a právne nesprávne posúdiť aj možný vznik vlastníckeho práva štátu k predmetnému nehnuteľnému majetku, no v konaní nebola preukázaná existencia žiadneho konfiškačného rozhodnutia k predmetnému majetku. Konfiškačné rozhodnutie sa totiž týkalo iba osoby R. U. a PK parcely č. XXXX, ktorá však netvorí predmet sporu. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na nové konanie, v ktorom vykoná dokazovanie v potrebnej miere. Vyjadril názor, že rozhodnutie o odvolaní formou zrušenia rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie je právne prípustné, pretože predchádzajúce odvolacie konania neboli vedené ani rozhodnuté v nich za účinnosti Civilného sporového poriadku. Zároveň poukázal na množstvo vád a nezákonností, na ktorých je napadnutý rozsudok založený, odstránenie alebo náprava ktorých je možná predovšetkým vrátením veci na ďalšie konanie. Pre prípad, že by sa odvolací súd s týmto odvolacím návrhom nestotožnil, žalobca žiadala, aby odvolací súd zopakoval a doplnil v potrebnej miere dokazovanie sám a následne o veci rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zmení tak, že žalobe vyhovie. Uplatnil si právo na náhradu trov odvolacieho konania a pre prípad zmeny rozsudku aj právo na náhradu trov prvoinštančného konania.

3. Žalovaní v I. až III. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že napadnutý rozsudok vychádza z dôsledne zisteného skutkového stavu na základe dôkazov a správneho právneho posúdenia veci. S tvrdeniami a dôvodmi odvolania vyjadrili nesúhlas dôvodiac, že ani napriek dĺžke trvania sporu sa nejedná o komplikovaný spor. Jeho právne posúdenie môže byť pri správnom postupe dokonca veľmi jednoduché. Žalobca podal žalobu, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré v čase podania žaloby boli vo vlastníctve iných osôb fyzických a právnických. Svoju žalobu opieral o dedičské rozhodnutie, ktoré do majetku poručiteľa zahrnulo aj pozemky z uzavretej vložky pozemkovej knihy, pretože v katastri nehnuteľností bol už ako vlastník zapísaný niekto iný ako poručiteľ. Túto skutočnosť mala notárka samozrejme zohľadniť. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keďže počas

celého konania nebol schopný predložiť dôkaz o tom, že poručiteľ a osoba zapísaná v pozemkovej knihe je mimo každú pochybnosť tá istá osoba. Ako vlastníci boli totiž v katastri už zapísané iné osoby, ktoré vzhľadom na katastrálny zákon vlastníckmi sú pokiaľ sa nepreukáže opak. To sa však žalobcovi nepodarilo. Zastávali názor, že aj keby žalobca preukázal, že poručiteľ a vlastník z pozemkovej knihy sú osoby totožné, nemohol by sa stať vlastníkom, pretože pôvodným židovským vlastníckam boli nehnuteľnosti odňaté podľa ustanovenia § 150 nariadenia č. 198/1941 Sl. z. o právnom postavení židov a vlastníctvo prešlo na slovenský štát. Dňa 22.4.1944 prešlo vlastníctvo k nehnuteľnostiam kúpnu zmluvou na W. U., rod. U., od ktorej nehnuteľnosti 10.3.1945 kúpili Dr. X. P. a X. U.. Dekrét prezidenta republiky č. X/XXXX a zákon 128/1946 Zb. o neplatnosti niektorých majetkoprávných konaní z doby neslobody a o nárokoch z tejto neplatnosti a z iných zásahov do majetku vchádzajúcich, vyhlásili akékoľvek majetkové prevody a akékoľvek majetkové konanie pod tlakom rasovej perzekúcie za neplatné. To znamená, že právny predchodca žalobcu v čase svojej smrti nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností, a teda žalobca ich nemohol zdediť. K. v odvolaní uviedol tvrdenie, ktoré považujú za skresľovanie skutočností, napríklad ide aj o tvrdenie týkajúce sa nahliadania do spisu neoprávnenou osobou. O termín na preštudovanie spisu totiž žiadal ich právny zástupca, pričom oni rozhodli, že tento úkonu sa zúčastní za rodinu ich brat, resp. bratranec D. T. spolu s advokátom. Námietku žalobcu, že nový zákonný sudca pripustil procesnú aj dôkaznú aktivitu žalovaných v IV. a V. rade, považovali za mylnú s odôvodnením, že každý účastník konania má právo na „procesnú aj dôkaznú aktivitu“ počas celého konania a teda aj žalovaní v IV. a V. rade. Ich oprávnenie zaniklo voči nim až právoplatnosťou uznesenia o zastavení konania. Žalobca napadol vo svojom odvolaní nového zákonného sudcu tým, že bez návrhov vykonával dokazovanie opierajúc sa o druhé zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, podľa ktorého „V ďalšom konaní súd prvého stupňa, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.) za aktívnej účasti všetkých účastníkov konania, predovšetkým navrhovateľa, nepochybne zistí, či nehnuteľnosti na základe kúpno predajnej zmluvy zo dňa 20.2.1945 kúpil od W. U., rod. U., otec navrhovateľa Ing. X. U., o aké skutkové a právne skutočnosti svoje tvrdenie o tom, že účastníkom zmluvy bol jeho otec osobitne k údajom vyplývajúcim z pozemnoknižnej vložky č. XXXXX (predtým XXXX), pre katastrálne územie Bratislava, vo vzťahu k údajom „X. U. ml.“ navrhovateľ opiera.“ Žalobca zamíchal, že žalovaný v V. rade počas súdneho konania poukazoval na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, ale jednalo sa iba o zhodné mená a súdu predložil listinné dôkazy, ktoré tieto skutočnosti preukazovali. Naposledy to žalovaný v V. rade tvrdil na pojednávaní dňa 6.5.2019, teda viac ako rok pred čiastočným späťvzatím žaloby. Dokazovanie v tomto smere nebolo v žiadnom prípade iniciatívou konajúceho súdu. Navyše odvolací súd tiež uviedol, že: „(Súd prvej inštancie - poznámka odvolacieho súdu) Vykoná dokazovanie aj iné, ktoré síce účastníci vykonať nenavrhlí, nenavrhnú, ale potreba ktorého v konaní vyvstane (§ 120 a nasl. O.s.p.)“. Vykladať viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu za iniciatívne a podľa názoru žalobcu právne neprípustné dokazovanie a zisťovanie skutkového stavu veci je podľa ich názoru neprimerané. K rozhodnutiu týkajúcemu sa zastavenia konania voči žalovaným v IV. a V. rade uviedli, že tým, že prvoinštančný súd žalobcovi vyhovel a konanie voči nim zastavil, žalobca nie je oprávnený podávať sťažnosť. Ďalej uviedli, že dôkaz výsluchom žalobcu nebol zo strany právneho zástupcu odôvodnený a bol to len ďalší spôsob ako predĺžiť konanie. Žalobca sa od podania žaloby (31.8.2000) zúčastnil iba dvoch pojednávaní dňa 14.2.2006 a dňa 13.6.2007 a odvtedy sa na žiadnom z 50. pojednávaní nezúčastnil. Ak aj bol predvolaný, zo zdravotných dôvodov sa ospravedlnil. Na záver žalovaní v I. až III. rade skonštatovali, že odvolanie žalobcu považujú za nedôvodné a právne nepodložené a rozsudok prvostupňového súdu (správne: prvoinštančného - poznámka odvolacieho súdu) za správny.

4. Žalovaný v 4. rade, voči ktorému bolo konanie právoplatne zastavené, sa s poukazom na daný procesný stav veci, nepovažoval za relevantné vyjadriť sa k všetkým odvolacím dôvodom, pričom k skutkovému stavu veci poukázal na svoje doterajšie vyjadrenia, na ktorých v celom rozsahu zotrval. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca medzi dôvodmi odvolania poukázal aj na nedostatok naliehavého právneho záujmu, žalovaný v IV. rade uviedol, že absencia naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k nemu i žalovanému v V. rade bola daná už na začiatku konania v roku 2000, avšak žalobca v rozpore so súčasným prezentovaným právnym názorom označil aj tieto subjekty za účastníkov konania na strane žalovaných. Zdôraznil, že týmto nesprávnym procesným postupom „zatiehol“ žalobca oboch uvedených žalovaných do vyše dvadsať rokov trvajúceho konania, ktorého sa však žalobca, na rozdiel od žalovaných, sám aktívne nezúčastňoval, pričom navyše spôsoboval opakujúce sa prieťahy v konaní. Napriek tomu v odvolaní sa neprimerane dovoláva spravodlivého konania, argumentujúc nezákonným postupom súdu, ktorý údajne bol povinný bezodkladne, na základe späťvzatia žaloby, konanie voči týmto subjektom zastaviť. Žalobca za účelom obhájiteľnosti odvolacích dôvodov poukázal najmä na

nezákonnosť dôkazov zabezpečených súdom prvej inštancie, na údajne nezákonne pripustenú dôkaznú aktivitu žalovaného v IV. a V. rade, avšak bez prihladenia na jedinú a legitímnu pohnútku konajúceho súdu - dôsledne objasniť skutkový stav zložitého prípadu, v ktorom v konečnom dôsledku žalobca neunesol dôkazné bremeno vzhľadom na to, že sám relevantné dôkazy neprodukoval. Navyše žalobca, ignorujúc vytyčené pojednávania, spojené s možnosťou jeho výsluchu, sám zmaril vykonanie tohto dôkazu, ktorého nevykonanie teraz v odvolaní namieta. Nebolo by v súlade so zásadou spravodlivosti, aby odvolací súd na základe postoja žalobcu, sprevádzaného pasivitou v priebehu celého konania, priznal odvolaniu žalobcu úspech. Žalovaný v IV. rade odvolacie dôvody žalobcu považoval za nepreukázané a založené na tvrdeniach, ktoré nie sú spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. Podľa jeho názoru, súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, vychádzajúc z dôkazov založených v spise, na základe ktorých vec zároveň správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok považoval v celom rozsahu za zákonný a správny, dôsledne odôvodnený. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

5. Ďalšie vyjadrenia sporové strany nepodali.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p.); a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. júna 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie však odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

7. Pri rozhodovaní odvolací súd vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuviedol podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým záverom, následne k správny právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). V postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho neboli zistené žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, na ktorú by musel odvolací súd prihliadať aj bez namietania stranou sporu (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

9. Odvolací súd na základe oznámenia zo strany jednej z nastupujúcich žalobkyň zistil, že pôvodný žalobca Mgr. Jaroslav Macek zomrel v priebehu odvolacieho konania. Z toho dôvodu odvolací súd vo výroku I. tohto rozsudku v zmysle ustanovenia § 63 C.s.p. rozhodol, že v konaní bude pokračovať s dedičkami menovaného, a to V. a PaedDr. O. O..

10. Odvolací súd v ďalšom zistil, že v priebehu tohto sporu boli súdom prvej inštancie vyhlásené dve rozhodnutia, obe odvolacím súdom zrušené a vec bola opakovane vrátená na súd prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ostatnom rozhodnutí (v poradí druhom) zo dňa 30.5.2014, č. k. 2 Co 265/2011-582, odvolací súd dôvodil, že „doteraz nebolo v konaní preukázané nad akúkoľvek pochybnosť, že W. U., rodená U., predala svoje vlastníctvo otcovi navrhovateľa Ing. X. U.. Navrhovateľ (aktuálne označenie „žalobca“ - poznámka odvolacieho súdu) uvádzal, že W. U. nebola matkou Ing. X. U. a jeho (žalobcovou) starou matkou, že R. U. nebol jeho starým otcem a jeho (žalobcov) otec nebol „syn veliteľa Hlinkovej mládeže“. Žalobca nepreukázal, ani len netvrdil, čo potom znamená poznámka „ml.“ pri mene X. U. kupujúceho na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 20.2.1945; ak ml. znamenalo mladší, potom vo vzťahu ku ktorému X. U., ak znamenalo maloletý (mladistvý), v roku 1945 otec žalobcu bol dospelý; žalobca musí preukázať svoje tvrdenie aj v tom, že kupujúcim bol skutočne jeho otec. Súd prvého stupňa (aktuálne „súd prvej inštancie“ - poznámka odvolacieho súdu) sa nezaoberal doteraz ani

ďalšou, v neposlednom rade, pre vec podstatnou právnou skutočnosťou a síce, že U. T. a W. F., rodená S., mali židovský pôvod, že o nehnuteľnosti prišli v čase neslobody a teda aký osud niesol takýto majetok (arizovaný) následne po ukončení druhej svetovej vojny vrátane právnej úpravy a následkov z toho vyplývajúcich (predovšetkým platnosť/neplatnosť právnych úkonov uskutočnených v čase neslobody). Je totiž nevyhnutné pre jednoznačné, nespochybniteľné, posúdenie návrhu navrhovateľa, za účelom nespochybniteľnej právnej istoty účastníkov konania (aktuálne „strán sporu“ - poznámka odvolacieho súdu) do budúcnosti, zájsť, začať posudzovať nároky žalobcu po skutkovej a právnej stránke už od obdobia, kedy podiel (spolu) 19/20 na daných nehnuteľnostiach vlastnili U. T. a W. F., rodená S.. Ak totiž bezprostredne po ukončení druhej svetovej vojny na základe právnych predpisov boli právne úkony uskutočnené v čase neslobody vyhlásené za absolútne neplatné, takéto nemôžu založiť, odôvodniť, vlastnícke právo nadobúdateľov pre nasledujúce obdobia. V konaní zostalo irelevantné, či im Slovenský štát mal alebo nemal zobrať majetok spôsobom uvádzaným v pozemnoknižnej vložke č. XXXXX (predtým č. XXXX) pre katastrálne územie Bratislava a z listinných dôkazov k nej sa vzťahujúcich. V celom konaní bolo irelevantné, aký osud mal podiel 2/40 pripadajúci na manželov Dr. E. B. a X. B., 19/40 pripadajúci Dr. X. P.. V tomto štádiu konania je tiež irelevantné, ako nadobudli dané nehnuteľnosti odporcovia v I. až V. rade (aktuálne „žalovaní“ - poznámka odvolacieho súdu). Na tomto mieste odvolací súd zdôraznil, že doteraz nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že otec žalobcu Ing. X. U. bol účastníkom zmluvy zo dňa 20.2.1945 ako kupujúci, na základe ktorej W. U., rodená U., predala nehnuteľnosti X. U. ml. v podiele XX/XX (a Dr. X. P. v podiele 19/40); teda či muž menom X. U. ml. ako kupujúci je ten istý muž neskôr pod menom C.. X. U., otec žalobcu."

11. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu veci (body 29. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku) vyplýva, že sporné pozemky od r. 1933, resp. 1935 vlastnili U. T. (Z. T.) a W. F. (R. F.) a v dôsledku prijatia nariadenia vlády a vyhlášky Štátneho pozemového úradu boli od 9.9.1941, resp. od mája 1942 vo vlastníctve Slovenského štátu. Dňa 2.4.1944 bolo zavkladované vlastnícke právo v prospech W. U. (ktorá mala pozemky aj zápisnične prevziať už dňa 29.4.1943). Dňa 20.2.1945 (so zápisom vkladu dňa 10.3.1945) je datovaná kúpna zmluva medzi W. U. ako predávajúcou a X. P. a X. U. ako kupujúcimi. Po II. svetovej vojne, v r. 1948 boli predmetné pozemky skonfiškované (body 40. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a v r. 1949 boli pridelené do vlastníctva R. M., prisťahovalkyni z U., pričom na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 8.8.1961 boli zapísané vo vlastníctve L. V. a M. P.. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že reštitučný nárok U. T., resp. jej príbuznej Dr. Z. T. bol v r. XXXX rozhodnutím ľudového súdu zamietnutý a W. F. bola dňom 17.6.1944 odhlásená z adresy pobytu na území F. (M. ulica v Bratislave), odvtedy na neznámom mieste.

12. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie, ako aj závermi odvolacieho súdu v predchádzajúcom konaní, považoval za nesporné, že dňa 20.2.1945 došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej boli i v žalobe označené nehnuteľnosti v katastrálnom území Bratislava - Staré Mesto a to medzi W. U. ako predávajúcou a Dr. X. P. a X. U. ml. ako kupujúcimi. Nesporným bola aj skutočnosť, že žalobca mal predmetné nehnuteľnosti nadobudnúť do vlastníctva v konaní o novoobjavenom majetku poručiteľa Ing. X. U. vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. D 616/1996, D not 132/1996. Spornou (podľa záverov odvolacieho súdu - pozri bod 10. tohto odôvodnenia) zostala skutočnosť, či kupujúci, v kúpnej zmluve označený ako „X. U. ml., obyvateľ v Bratislave, K. ul. čís. XX“, bol skutočne tým Ing. X. U., ktorého úmrtím nastal prechod práv a povinností na pôvodného žalobcu Mgr. L. U. ako jeho dediča.

13. Odvolací súd, opäť zhodne so záverom súdu prvej inštancie zastáva názor, že v prejednávacom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že osoba uzatvárajúca dňa 20.2.1945 predmetnú kúpnu zmluvu na strane kupujúceho označená ako „X. U. ml., obyvateľ v Bratislave, K. ul. čís. XX“, je tým nadobúdateľom spoluvlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, od ktorého pôvodný žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo titulom dedenia. V rámci rozsiahleho dokazovania bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne preukázané, že ide len o menovca otca pôvodného žalobcu, t. j. o iného X. U., pričom by, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, malo ísť o X. U., narodeného dňa X.X.XXXX, syna X. U. staršieho, narodeného dňa XX.X.XXXX v V. Sv. U., zomrelom dňa X.XX.XXXX (vo veku 61 rokov), naposledy bytom K. XX, Bratislava, ktorý bol ženatý (v poradí s treťou) manželkou B., rodenou X. a ktorého zákonnými dedičmi boli jeho deti: R., X., P. a W.. Predávajúcou z posudzovanej kúpnej zmluvy je W. U., rod. U., ktorá bola manželkou brata R., t. j. švagrinou kupujúceho X. U. ml. Zo zistených skutočností súd prvej inštancie správne uzavrel, že osobou podpisujúcou predmetnú zmluvu dňa 20.2.1945 nebol Ing. X. U., narodený dňa X.XX.XXXX v B., teda otec pôvodného žalobcu. Posúdiac všetky okolnosti prichádzajúce do úvahy pri uzatváraní predmetnej kúpnej zmluvy z hľadiska oboch

rodín X. U. a ich priamych príbuzných, snád' až nad potrebný rozsah opisu zisteného skutkového stavu, prvoinštančný súd vyčerpávajúcim spôsobom vyhodnotil vykonané dôkazy a opäť vyčerpávajúcim spôsobom svoje závery uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Rodinné väzby oboch rodín okrem opisného znázornenia, pre zjednodušenie zobrazil aj schématicky, vyhodnotil tiež možnosť uzavretia zmluvy v Bratislave z hľadiska pobytu oboch menovaných rodín a uzavrel, že keďže otec pôvodného žalobcu (narodený v B., sobášený v Bratislave, v čase sobášu žijúci v obci P., okres G. U. a v čase podpisu zmluvy žijúci v Z.) sa s rodinou presťahoval do V. až v 50. rokoch minulého storočia a teda je nelogické, aby prišiel v r. 1945 do Bratislavy kúpiť od W. U., bytom T. X/a, Bratislava sporné pozemky a následne by ďalej žil na opačnom konci krajiny, navyše ak podľa uvedenej zmluvy mal byť kupujúcim X. U. s bydliskom na K. ul. č. XX v Bratislave, ktorý bol švagrom predávajúcej W. U. (t. j. bratom jej manžela R.). Skutočnosť, že kupujúcim X. U. nie je otec pôvodného žalobcu preukazuje množstvo ďalších získaných dôkazov, ktoré súd prvej inštancie hodnotil jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladá ustanovenie § 191 C.s.p. v spojení s čl. 15 C.s.p.

14. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), že nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), že dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd z odvolania žalobcu vyabstrahoval, že prevažná časť odvolacích námietok sa týkala nesprávne vykonaného dokazovania, resp. nesprávnych skutkových zistení.

15. Z odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p. vyplýva, že súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné.

16. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ustanovením § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

17. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

18. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neústavne „pomohol“ v konaní dôkazne neaktívnym žalovaným vyhrať spor, keď z vlastnej iniciatívy písomne vyzval dve fyzické osoby na poskytnutie informácií o X. ml., pričom takýto dôkaz považoval za nezákonný, keďže jeho vykonanie nenavrhol žiadna zo sporových strán a navyše z vlastnej iniciatívy „surfoval“ po internete a konal tak v záujme žalovaných a v protiklade so záujmom žalobcu. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie v rozpore so záväzným pokynom odvolacieho súdu nevykonal výsluch žalobcu, nežiadal o pripojenie osobného spisu Ing. X. U. z poverenictva zdravotníctva, nevykonal navrhovaný výsluch X. V. a B. M. (deti P. U., sestry X. U. ml. a dcéry X. U. staršieho). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, ktoré z dôkazov vykonal, ktoré nevykonal a svoj postup riadne zdôvodnil (pozri bod 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde, pričom musí dbať na to, aby nevyklúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdý stranou sporu, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. V zmysle § 181 ods. 4 v spojení s § 150 ods. 2 C.s.p. môže súd sporovej strane oznámiť, že k preukázaniu niektorého tvrdenia nenavrhol dôkaz a ak taký dôkaz existuje, nech ho navrhne. Ak sa

rozhodne navrhnutý dôkaz nevykonať, musí to zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Ustanovenie § 185 ods. 2 C.s.p. súdu umožňuje, aby vykonal aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli strany sporu s cieľom napomôcť zisteniu správneho skutkového stavu, pričom ingerencia súdu do vykonávania dôkazov nad rámec návrhu strán sporu je v sporovom konaní (bez slabšej strany sporu) značne obmedzený (§ 185 ods. 2 a ods. 3 C.s.p.). Na základe uvedeného odvolací súd uznáva túto odvoláciu námietku žalobcu za sčasti opodstatnenú, keďže súd prvej inštancie (najmä zaslaním výzvy dvom fyzickým osobám za účelom poskytnutia informácií o X. U. ml.) vykonal dokazovania nad rámec návrhov sporových strán, avšak tento postup súdu prvej inštancie nemožno považovať za porušenie rovnosti strán, keďže žalobcom namietané dôkazy neslúžili ako rozhodujúce a konajúci súd ich zrejme vykonal za účelom úplného objasnenia historických a identifikačných okolností prejednávanej veci, najmä v tak zložitej a obsiahlej dôkaznej situácii.

19. Ohľadne námietky žalobcu týkajúcej sa hodnotenia vykonaných dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať v tejto súvislosti aj na všeobecné pravidlá pri hodnotení dôkazov, ktoré sú upravené v čl. 15, ako aj v § 191 C.s.p. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjwgaxhaylsmftxeylfguytsmi&refSource=text>> a spravujú sa zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Významným kritériom je, že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ustanovením § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. K odvolacej námietke žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti.

20. Na základe viacerých skutkových tvrdení žalobca v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie aj údajne nedostatočné zistenie skutočnej identity podpísanej osoby, keď namietal, že jednak podpis na kúpnej

zmluve založenej v spise neobsahuje podpis X. U. mladšieho a je len akýmsi opisom, ako aj to, že X. U. mladší nikdy na adrese K. XX, V. nebýval (v skutočnosti mal bývať na adrese B. U., Bratislava) a navyše, že z dedičského spisu vyplýva dodatok „mal.“ - maloletý a nie „mladší“, avšak X. U. mladší bol narodený v roku XXXX, a teda v roku 1933 nemohol byť maloletý. Preto záver súdu prvej inštancie, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísal X. U. mladší žalobca považoval za nesprávny a tvrdil, že napriek vážnym pochybnostiam o identite osoby, ktorá mala uzavrieť dňa 20.2.1945 v Bratislave predmetnú kúpnu zmluvu, súd prvej inštancie si bol nepochopiteľne istý, že túto zmluvu podpísal X. U. mladší. Je názoru, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil aj skutočnosť vo vzťahu k zisťovaniu identity otca žalobcu Ing. X. U., ktorý bol Bratislavčanom, a teda aj na základe jeho sobášneho listu nemožno vylúčiť, že skutočne práve on uzavrel predmetnú kúpnu zmluvu. Súd prvej inštancie sa mal taktiež nedostatočne vysporiadať aj s rozporom v súvislosti so zápisom v pozemnoknižnom návrhu zo dňa 10.3.1945, keďže X. U. mladší sa podľa neho úplne inak podpisoval (jeho podpis nie je ani na tomto návrhu ani na samotnej kúpnej zmluve) a tiež nezisťoval, prečo bola potrebná prítomnosť svedkov pri podpise zmluvy a prečo je na titulnej strane uvedená adresa K. X (a nie K. XX ako na kúpnej zmluve). Žalobca sa navyše domnieva, že bolo povinnosťou žalovaných, aby nepravdivosť obsahu zmluvy vyvrátili, keďže ich vlastnícke právo vyplýva len zo súkromnoprávných zmlúv a nie verejných listín. Odvolací súd uvedené a de facto nekonzistentné skutkové tvrdenia žalobcu považuje za neopodstatnené. Je potrebné žalobcovi opakovane pripomenúť, že úlohou súdu nie je vykonať všetky ním požadované dôkazy a ani sa k nim osobitne vyjadriť a každý analyzovať v súlade s predstavou sporovej strany. To, čo je úlohou súdu v rámci fázy dokazovania v súdnom spore odvolací súd uviedol v bode 18. a 19. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé zmeniť nič na závere vyplývajúceho z riadne vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, že pôvodnému žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že jeho otec Ing. X. U. je tou osobou, ktorá dňa 20.2.1945 podpísala posudzovanú kúpno-predajnú zmluvu a následne dňa 10.3.1945 pozemnoknižný návrh, predmetom ktorých právnych úkonov boli predmetné nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu je osvedčenie o dedičstve, na základe ktorého pôvodný žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, právne bezvýznamné (pozri aj bod 144. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

21. Súd prvej inštancie sa v súlade s pokynom odvolacieho súdu v predchádzajúcom konaní zaoberal aj obdobím, „kedy podiel (spolu) 19/20 na daných nehnuteľnostiach vlastnili U. T. a W. F., rodená S.“ (pozri bod 10. odôvodnenia tohto rozsudku). Súd prvej inštancie vykonal v tomto smere dokazovanie (body 29. - 39., 47., 50., 54., 55. a 66. odôvodnenia napadnutého rozsudku), z ktorého správne vyvodil záver, že „je právne irelevantné, či po II. svetovej vojne, zohľadniac neplatnosť prevodu na X. U. ml., zostal vlastníkom sporných pozemkov štát alebo nimi de iure boli opäť pôvodné vlastníčky, hoci súd sa prikláňa skôr k prvej možnosti, pretože princíp reštitučného zákonodarstva spočíva vždy v obnove pôvodných právnych vzťahov, nie v deklarovaní ich kontinuity (body 140. - 142. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie skutkovo a právne nesprávne posúdil aj možný vznik vlastníckeho práva štátu k predmetnému nehnuteľnému majetku, keďže v konaní nebola preukázaná existencia žiadneho konfiškačného rozhodnutia k predmetnému majetku, považuje za neopodstatnenú a tvrdenia žalobcu za zavádzajúce. V tomto smere odvolací súd, stotožňujúc sa s argumentáciou (pôvodne) žalovaného v V. rade odkazuje aj na bod 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

22. Súd prvej inštancie vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcu prednesené v prvoinštančnom konaní skúmal aj otázku vydržania predmetných nehnuteľností žalobcom (body 145 - 148 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktoré však odvolací súd z dôvodu absencie odvolacej námietky osobitne neposudzoval.

23. Jedna z odvolacích námietok žalobcu sa týkala aj postupu súdu prvej inštancie v rámci rozhodovania o jeho dispozičnom návrhu prednesenom v rámci prvoinštančného konania, ktorým vzal žalobu proti žalovaným v IV. a V. rade späť. Nakoľko však žalobca určil rozsah odvolania len čo do výrokov I., IV., V. až VII. a X. napadnutého rozsudku, odvolací súd viazaný takto určeným rozsahom odvolania (§ 379 C.s.p.) sa touto odvolacou námietkou bližšie nezaoberal s poukazom na ustanovenie § 145 ods. 2 veta druhá a § 146 C.s.p., keď rozhodnutie súdu prvej inštancie tak už v časti výrokov II. a III. nadobudlo právoplatnosť.

24. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p., t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré bližšie nešpecifikoval. Žalobca

sa vo svojom odvolaní obmedzil iba na citovanie právnej úpravy § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. Odvolací súd dodáva, že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo žalobca neurobil.

25. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

26. Odvolací súd v súlade s dikciou ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. zmenil výrok V. až IX. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovaným v I. až III. rade priznal spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže v danom prípade ide na strane žalovaných o nerozlučné spoločenstvo (§ 511 Občianskeho zákonníka). Zároveň v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. d/ C.s.p. zrušil výrok X. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd určil, že o výške náhrady trov konania v bodoch V. - IX. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nakoľko táto povinnosť súdu vyplýva z ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. a je nadbytočné o nej rozhodovať samostatným výrokom.

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. I, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

28. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v 1. až 3. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal spoločne a nerozdielne (§ 511 Občianskeho zákonníka) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).